

Zentay László – Kérlek, nyissatok kaput!

Lavak¹ rege

Így szólt egy napon János, a lavakok királya legkisebb fiához, Jakabhoz:

– Menj fiam, Jakab, foglald el annak a vén, zsugori Gottfriednek a várát, hogy neked is legyen sajátod, amit otthonodnak hívhatsz és amibe majd hazaviheted leendő feleséged, leendő gyermekeid anyját. Megmondom őszintén, meguntam, hogy már 18–20 éve rontod itt nekem a levegőt, eszed a kenyerem és a peccenyém, iszod a borom és még szemérmes is vagy. A bátyáid ilyen idős korokban már maguktól elszökdöstek, azóta mindkettőjüknél saját vára van, az egyiknek négy, a másiknak hat toronnyal. Csak te vagy ilyen féltékeny és felettébb udvarias, ami nem baj, kiemelkedő lavak erény, csak hát nem valami kifizetődő. Ezért is küldelek én el, mert tudom, hogy te képes lennél az idők végezetéig itt ücsörögni és vigyázni ránk, édesanyáddal, hogy bearanyozd úgymond öreg napjainkat, de hidd el fiam, erre semmi szükség. Te csak éld a magad életét, alapíts családot, neveld a gyermekeidet, háborúzz, hódíts, láss világot, kalandozz, de mindezek előtt foglald el magadnak várát, ahová majd örömmel térhetsz meg, egy-egy zsákmányszerző körút végén. Most pedig indulj! Legyél szerencsés és illemtudó! Ne feledd: a szép szó és a jó modor kapukat képes megnyitni az ember előtt.

Ennyit szólt János, a lavakok királya, majd visszavonult tróntermébe és megreggelizett.

---

¹ A lavakok a VII–IX. század között éltek a mai Közép–Európa területén, főleg várakban és nagyobb erődítményekben. A lavakok bátorságukról, szókimondásukról és őszinteségükről voltak ismertek, híresek és hírhedtek. Fegyvereiktől és éles nyelvüktől egyformán féltek ellenségeik. Vesztüket is ez okozta: mivel őszinték és szókimondóak voltak a politikához fikarcnyi érzékük sem volt. Ki is haltak.

Elindult hát Jakab, a legkisebb lavak herceg, hogy atyja utasítását követve várat foglaljon magának. Magával vitt 25 jól kiképzett, talpig becsületes és jól nevelt vitézt. A többiek otthon maradtak a szülői várban, mondván: semmi kedvük elköltözni, ha csak nem muszáj. Márpedig nekik nem volt muszáj.

Szóval elindultak így huszonhatan – plusz még a zenészek, mutatványosok, képmutogatók, csepűrágók, táncosnők, bohócok és bűvészek. Ugyanis a lavakok roppant mód szerettek szórakozni és szinte sehova sem mentek az előbb említett személyek nélkül. Várat foglalni pedig végképp nem. És hát csak a vak nem látta, hogy várat foglalni indulnak – de az meg hallotta, ha nem volt éppen süket is.

Így vonult tehát a díszes kompánia – elől a lavak vitézek, mögöttük a varieté sztárjai nagy csinnadrattával – mígnem egyszer csak rájuk esteledett. Letelepdedtek hát egy fa alá, nem messze az országúttól, hogy esti tábort verjenek, elkölsék szerény vacsorájukat és szórakozzanak a szép számú mutatványos műsorán. Addig–meddig szórakoztak és mulatoztak, mígnem valakinek eszébe nem jutott, hogy Jakabot, a legkisebb lavak herceget is szóra bírják: ugyan mondjon már el valami pikáns történetet. Jakab sokáig kérette magát, irult–pirult, míg végül bevallotta, hogy ő bizony egyetlen ilyen történetet sem tud elmesélni, lévén, hogy vele még nem esett meg hasonló. Ezen mindenki nagyon elámult, hiszen tudvalevő volt, hogy a lavakok – és ez történelmi tény – mesteri módon értettek a szerelmeskedéshez.

Nem is szóltak aznap este többet, mindenki gondolataiba merült, kinek voltak pajzán emlékei előszedte azokat csendes magányában miközben a takarójába burkolózott, a zenészek pedig andalító muzsikával segítettek a fáradt vándoroknak álomba merülni. Csak Jakab volt ébren, kezeit feje alatt összekulcsolva, hanyatt feküdt és a csillagokat nézte ábrándozva. Arra a csodálatosan szép leányra gondolt, akit már többször is látott, de csak álmában. Kényszerítette hát magát, hogy álomba merüljön és újra láthassa azt a tüneményt, vágyai hercegnőjét.

A tábor hangos kakaskukorékolásra ébredt. Ez csak azok számára meglepő, akik nem ismerik a lavak szokásokat és néphitét. A lavakok ugyanis minden hova visznek magukkal kakasokat, mégpedig abból a megfontolásból, nehogy elaludjanak. Ennek a kakaskukorékolásnak köszönhatték a lavak vitézek, hogy

a kelő nap első sugaraival ők is felkeltek. Hamar összeszedeggették motyóikat és kipihenten, indulásra készen várakoztak, hiszen mindenki tudta: ma van a nagy nap.

A várfoglalás napja.

Felsorakoztak hát mindannyian Jakab, a legkisebb lavak herceg mögött, a muzsikuskoknak meghagyták, hogy valami pattogós, alkalomhoz illő zenét játszanak és elindultak a vén, zsigori Gottfried várának irányába. Nem kellett sokat menetelniük – talán ha három–négy órát – és már meg is érkeztek ahhoz a bizonyos várhoz.

Úgy gondolták, hogy csak úgy egyszerűen bemasíroznak, bekötik lovaikat az istállóba, letelepednek az asztalokhoz és miközben jól bereggeliznek közlik a vár jelenlegi lakóival, hogy inentől ők lesznek a vár következő lakói. Ebbe az alaposan kiművelt tervbe egyetlen aprócska hiba csúszott: a vár kapui zárva voltak. Ugyanis a vén, zsigori Gottfried (aki melleleg se vén se zsigori nem volt, csak középkorú és értett a spóroláshoz) mikor híret vette, hogy jelentős lavak sereg közeledik vára felé, pusztá óvatosságból lebocsájtatta a rácsokat és bezáratta a kapukat.

Ott álltak hát a bezárt kapuk előtt a lavak vitézek, élükön Jakabbal – teljesen tanácstalanul.

Összedugták a fejüket és mindannyian várakozón tekintette a másakra, de főképp Jakabra, lévén ő mindőjük közül a vezér, oldaná-e meg ezt a kényes szituációt. Jakab is érezte, hogy itt bizony a szavak helyett a tetteknek kell következnie, intett hát a zenészeknek, hogy csend legyen, a bezárt kapu elé sétált, lábait erősen megvetette és gyönyörű hangján, mely csak egy kicsit remegett meg emígy szólt a várfalon őket kémlelő bentiekhez:

– Kérlek, nyissatok kaput!

Semmi többet nem szólt, de nem is tudott volna, mert hirtelen akkora gombóc nőtt a torkában, hogy azt se lenyelni, se kiköpní nem tudta.

A vár fokán ugyanis, a várvédők között azt a leányt pillantotta meg, akit már annyiszor látott álmában, és akibe – valljuk meg férfiasan – már régóta fülig szerelmes volt.

Nagy csend támadt, senki nem szólt egy pissenésnyit sem, csak a legyek zúgását lehetett hallani, meg pár darázsét. Még a lovak is csendben ácsorogtak és kérdőn néztek gazdáikra.

Ők pedig kérdőn néztek a várfalakon kikandikálókra, hogy ugyan erre a szépen megfogalmazott kérésre milyen választ adnak.

Egy idő után halk pusmogást lehetett hallani a várból, majd egy mély hang szólt pár szót, amit félbeszakított egy csiripelő női hang, majd csend, és végül a már hallott mély hang kurtán–furcsán valami parancsfélét adhatott ki, mert a vár kapuja halk nyikorgással kitérült és fényes kísérettel kísétált rajta maga Gottfried.

Jól láthatták a lavakok, hogy tényleg nem vén, (hogy nem zsupori azt csak később tudták meg) mellette pedig virágmintás ruhában leánya, a gyönyörű Ágnes lépdelt, nagy, kerek szemeit le nem véve Jakabról, a legkisebb lavak hercegről.

Mivel a várbéliek gyalogosan jöttek az illem úgy kívánta, hogy Jakabék is le szálljanak a magas lovakról, amit legott meg is tettek.

Kölcsönös udvarias köszöntések után a középkorú, spórolós Gottfried rögtön a tárgyra tért:

– Be kell valljam, ennél szebb, tömörebb és főképp udvariasabb várvívó beszédet még soha sem hallottam. Kik vagytok ti, és mi járatban erre?

Ettől a jóleső dicsérettől és a rá szegeződő tekintetektől Jakab – szokás szerint – fülig pirult, majd kis szünet után a következőképpen szólott:

– Mi mindannyian – a csepűrágókat leszámítva – lavakok vagyunk, és jó atyám János király tanácsát követve hozzátok indultunk várat foglalni, kedves Gottfried.

Tetszett Gottfriednek ez az egyenes beszéd és az udvarias hangnem, de a várfoglalást sehogyan sem tudta megemészteni. Erős érzelmi szálak fűzték ehhez a várhoz. Nem kevés munkájába és pénzébe került, míg ilyen lakájossá nem tette, érthető volt hát, hogy oly nehezen vált volna meg tőle. Ezt az agályát megosztotta Jakabbal is, aki megértően bólogatott, majd szóban is igazat adott neki, mondván, ő sem szívesen válna meg csak úgy egy ilyen takaros vár tulajdonjogától az első jött–ment várfoglaló kedvéért.

– Mindezen okokból kifolyólag – mondta Jakab, a legkisebb lavak herceg – mi tovább is mennénk, keresni egy hasonlóan jó fekvésű és lakajos várat – kevésbé szimpatikus lakókkal.

Ezeknél az utolsó szavaknál mélyen Ágnes kisasszony szemébe nézett – és teljesen elmerült bennük.

Most viszont Gottfriednek volt az ellenkezés sora:

– Nem úgy van az, kedves öcsém, hogy csak úgy odébb álltok, főleg miután ilyen kellemes csalódást okoztatok nekünk. Ki tudja, a következő várfoglalók kifélék–mifélék, milyen durva, udvariatlan alakok lesznek. Maradjatok ti csak nyugodtan itt, ismerkedjünk, barátkozzunk, hátha közelednek álláspontjaink, főként, hogy úgy látom, a te szíved már végképp itt marad – kacsintott Jakab felé, mert mint jó szülő egyből észrevette azt a kölcsönös szimpátiát lánya és a fiatal és felettebb udvarias herceg között, mit az utókor csak egyszerűen „kémianak” fog majd elnevezni, de akkor még szerelemnek hívták.

Jakab szokása szerint újfent fülig pirult – aznap már sokadszor –, de elpirult ám Ágnes kisasszony is. Lesütötte gyönyörű szeméit és csak pilláit rezegtette, amitől Jakab megint csak elolvadt, mint vaj a napon.

Mit volt mit tenni, ilyen szíves invitálást nagy udvariatlanság lett volna visszautasítani – talán még haragot is szült volna –, ezért hát a zenészek látva a kialakult helyzetet, vidám talpalávalót kezdtek játszani, amire mindenki bo-kázva betáncolt a várba, ahol is asztalhoz ültek és derekasan belakmároztak.

Persze a nagy eszem–iszom és dínomdánom közepette sem feledkeztek meg arról, hogy az illem az mégiscsak illem, így hát Jakab – bármennyire is szemérmes és félénk volt, csak megkérte Gottfriedtől álmai hölgye, Ágnes kisasz-

szony kezét – meg ami még vele jár. A középkorú, spórolós Gottfried pedig örömmel adta áldását a két fiatal frigyére, hiszen saját bevallása szerint keresve sem találhatott volna megfelelőbb férjet hőn szeretett leánya számára.

Az persze már csak a nászéjszaka után derült ki, amikor az ifjú pár nagy egyetértésben pihent egymás karjaiban, hogy azért kellett Gottfriednek egy kis segítség, egy végső lökés, hogy kapuit megnyissa Jakabék előtt és hogy ezt a végső lökést Ágnes kisasszony szavai adták meg neki, aki csak ennyit mondott akkor szeretett édesapjának:

– Ó álmaim hercege! És ráadásul milyen jól nevelt.

Így történt tehát, hogy otthonra lett a legkisebb lavak herceg is, beigazolva apja, János király mondását, miszerint a szép szó és a jó modor kapukat képes megnyitni az ember előtt és az udvariasság olykor igenis kifizetődő.

Zentay László

Wekker Anita – Vanda

– Most már kinyithatod! – hallotta meg az ismerős hangot. Azonnal kinyitotta a szemét, és a cirkusz bejáratának látványa fogadta. Nehezen tudta volna tagadni meglepettségét, arcának apró rezdülései mindig elárulták valódi érzéseit. Erik rögvest észrevette, hogy a várt öröm ezúttal elmarad.

– Mi a baj? Nem is örülsz? – kérdezte csalódottan, de még reménykedett, hogy Vanda megváltoztatja véleményét.

– De... örülök. Csak egyáltalán nem erre számítottam.

– Végül is ez a lényege a meglepetésnek – ahogy mosolyra húzódott az ajka, kis gödröcskék jelentek meg a szája szélén. Ez mindig nevetésre készítette Vandát.

Erik megragadta a lány kezét, és elindultak a pénztárhoz. Megvették a jegyet, majd elvegyültek a tömegben. A fiú fürkészve figyelte Vanda arcát, majd mikor az észrevette, gyorsan elkapta a pillantását. Beletúrt sötétbarna hajába, mintha nem is látná, hogy a lány figyeli.

– Mi az? – kérdezte Vanda.

– Kérsz valamit enni?

– Nem, kösz, már ettem otthon.

– Akkor csak én eszem. Ott, nézd csak!

Az út mentén számtalan árus sorakozott, akik mind különféle ételek kínáltak a látogatóknak. Főtt kukorica, hamburger, vattacukor, csokoládék széles választéka, és megannyi színes, óriás nyalóka csábította a gyerekszemeket. Erik hamarosan egy gusztusos hot-doggal tért vissza, és jóízűen enni kezdte. Szeplős arcát pár perc alatt összemaszatolta a mustárral.

– Töröld meg az arcod! – nevetett Vanda, miközben tovább sétáltak a cirkuszi forgatagban. Mire Erik megette a hot-dogot, már a legnagyobb sátor előtt

áltak. Egy szmokingos férfi jelent meg a bejáratnál, majd kihirdette a következő műsorszámot. Az akrobaták előadása következik, lesz hullahopp, karikaugrás, zsonglőrködés, és más látványos produkciók, amiket nem érdemes kihagyni, hiszen aki kihagyja, az megbánja. A látogatókat nem volt nehéz meggyőzni, egyre több ember tódult be a kék–sárga csíkos ponyva alá.

– Van kedved bemenni? – fordult Erik a lányhoz.

– Téged érdekel az előadás?

– Ha már itt vagyunk, nézzük meg! – felelte biztatóan Erik, de Vanda a szíve mélyén kihagyta volna ezt a programot. Viszont nem akart hisztis nőnek tűnni, akinek semmi sem elég jó, így hát belement a dologba. Elvégre Erik kedveskedni akart neki azzal, hogy idehozta, ő pedig nem akart hálátlannak tűnni előtte. Ez a srác nagyon rendesnek látszik, már az első pár találkozásnál észrevette rajta, hogy nem olyan szélhámos fajta, mint a többi. Az eddigi fiúk, akik próbálkoztak nála, mind komolytalanok voltak, és Erik láthatóan kedvesen, jó szándékkal közeledik felé. Egyáltalán nem olyan, mint a legtöbb srác a suliban, ahova Vanda jár. Nagy levegőt vett, megigazította felkötött, fekete haját, rámosolygott a fiúra, majd együtt beléptek a sátorba.

A tömeg ekkora már elhelyezkedett, csak pár ember kereste a helyét a széksorok között. Felvillantak a fények, és a hangosbemondón keresztül egy mély férfihang konferálta fel a fellépőket. Elsőként a hullahoppozó lányokat hívta be. Két nagyon vékony nő táncolta be a porondot, úgy játszva a karikával, mintha ezekkel együtt született volna. A tömeg ujjongott, mikor egyszerre három karikát pörgettek a testükön, anélkül, hogy akár egyszer is leejtették volna őket. Vandát furcsa érzés kerítette hatalmába.

– Szépek, igaz?

– Fantasztikus, amit csinálnak – áradozott Erik – Eszméletlen.

Vanda nem érezte jól magát. Kezdte feszélyezni, hogy más nőket néznek Erikkel, miközben tudta, hogy ő soha sem lenne képes arra, amit ők a kisujjukból kiráznak. Emellett gyönyörűek voltak, ezt még neki is el kellett ismernie.

A hullahoppozó lányok elhagyták a porondot, és a férfi a hangosbemondóban most a tornászlányt szólította. A vékony, szinte áttetsző, fehér ruha lassan jelent meg a színen. A lány könnyedén felpattant a porond közepén felállított dobogóra. Fehér ruhája vakítóan világított a rávetülő UV-fényben. Az elkövetkező percekben olyan testhelyzeteket mutatott be, ahol lábai és karjai kitekeredve feszültek a testére. A közönség egyöntetűen szájtátva bámulta.

– Nahát, milyen hajlékony! – jegyezte meg Erik. Vanda korántsem élvezte ennyire a műsort. Egyre feszültebben mocorgott a széken.

Ekkor a tornász fellendült kézállásba, majd a függőleges helyzetből lábát lassan maga elé lógatta. Mikor felnézett a közönségre, tapsvihar tört ki, sőt, némelyek füttyszóval is méltatták a produkciót. Erik szóhoz sem tudott jutni a döbbenettől.

– Na, jó, ebből elegendem van! – csattant fel Vanda, és táskáját megragadva felpattant a székről, és távozni készült.

– Most meg mi ütött beléd? Hé, állj meg! Hová rohansz? – Erik elindult a lány után, követte, ameddig tudta. A sátorból kiérve azonban sehol sem látta.

Vanda feldúltan rohant el, szinte nem is nézte, hova lép. Egyedül akart lenni. Elkéseredetten szedte a lépteit az egyre gyarapodó fűben, ami szinte már a bokájáig ért. Talált egy fát, lekuporodott a tövébe. Fejét a kezébe temette, próbálta összeszedni a gondolatait. Túlreagálta, megint túlreagálta. Nem megy ez neki, talán ez a kapcsolat–dolog egyáltalán nem neki való. Talán hagynia kellene az egészet a fenébe, aztán majd lesz, ami lesz.

Ahogy ott magába roskadva üldögélt, egyszer csak neszelésre lett figyelmes. Nem látott senkit, így azt hitte, csak hallucinált. Szóval a fiúk. Miért ilyen rohadt nehéz ez az egész?

Újabb zörej. Mi lehet ez? Hiszen nincs is ott semmi. Csak egy apró madár lehet. Vissza kellene mennie Erikhez, már biztosan mindenhol őt keresi. De lehet, hogy megharagudott, amiért jelenetet rendezett, és már nem is akarja látni őt. Ezt elszúrta, megint elszúrta. Talán igaza van az anyjának, és tényleg csak a sulival kellene foglalkoznia. Ezek az évek különösen számítanak a továbbtanulás miatt. De ugyan már! Hiszen szörnyen unalmas az egész!

Felkelt a földről, leporolta farmerjét, a vállára tette a táskáját, és elindult visszafelé. Azonban mielőtt egy lépést is tehetett volna, valaki megragadta a vállát. Ijedten fordult meg, és lerántotta magáról az ismeretlen kezét. De rögvest megnyugodott, mikor meglátta az idegent. Egy középkorú nő állt előtte, igazi gólyalábakon.

Fekete haja sörényként terült szét a feje körül, arcán erős volt a smink. Rózsaszín–fehér ruhája egy óriási kezeslábasra emlékeztetett, ami aránytalanul hosszúra nyúlt, mikor a nő felegyenesedett a mankókon.

– Bocsánat, kislány! Nem akartalak megijeszteni. Mit szomorkodsz itt egymagad, mondd csak?

– Én csak... egyedül akartam lenni egy kicsit. De megyek is vissza – legyintett Vanda. Ekkor látta meg a nő körmeit. Vörösek és hosszúak. Masszív, erős, karomszerű műkörmök voltak. Vanda mindig is viszolygott tőlük, de ezek különösen ijesztőnek tűntek.

A nő pár pillanatig meredten bámulta a lányt, mintha kutatna az elméjében. Vanda kezdte kínosnak érezni a helyzetet.

– Akkor én most...

– Szívgyondok, igaz?

– Tessék?

– Egy fiú miatt szomorkodsz, ugye, jó gondolom?

– Ami azt illeti... igen. De maga ezt úgysem értheti.

– Miért ne érteném? Azt hiszed, én nem jártam végig ezt az utat? Én is voltam kamasz, és szerelmes is. Nem is egyszer.

– De én nehéz eset vagyok. Nekem nem jön össze semmi. Minden barátnőmnek van már valakije, én meg mindig elszúrom – Vanda keserves pillantást vetett a nőre, elbúcsúzott és otthagya.

Majd ez is megváltozik, bízta magát. Ha nem most, akkor majd később. Minden rendbe fog jönni. Kezdte jobban érezni magát. Megállt az egyik lakókocsi mögött. Zsebkendőbe törölte kibuggyanó könnyeit, megigazította haját, nagy levegőt vett, hogy elinduljon, de mikor kilépett volna az útra, valaki viszszarántotta a hajánál fogva.

Vanda hátraszegett fejjel, tehetetlenül viselte, ahogy a nő vonszolja maga után. Kiabált, ahogy csak tudott, kezével csapkodta a hajára tekeredő ujjakat.

Visszahúzta egészen a fáig, majd a földre dobta Vandát. A lány döbbenet kapkodta a fejét. Nem értette, mi történik vele. Nadrágra kiszakadt a térdén, ruhája piszkos lett.

– Mégis mit képzels?! Ezt még nagyon megkeserülni!

A nő mélyre hajolt, megfogta a lány arcát. Vanda érezte a vörös karmok tapintását. Egy rossz mozdulat, és kiszúrnák a szemét. A nő mélyen a lány szemébe nézett, s körmeit a puha bőrbe vájta. A kicsorduló vér lassan folyt végig a lány arcán. Vanda ordított a fájdalomtól, de sokkal inkább a rémülettől.

– Mit akar? Mi a fenét akar tőlem?! – kiáltotta torkaszakadtából.

– Csak a lelkedet, semmi egyebet – felelte groteszk mosollyal a nő, és lassan felemelte a lányt a földről. Az arcánál fogva tartotta, úgy vitte fel a magasba. Vanda tudta, hogy baj lesz, de fogalma sem volt, hogy mit tehet vele ez a szörnyeteg. Talán nem öli meg. Ugye, nem öli meg?

Ekkor minden elsötétedett, és Vanda elájult.

Wekker Anita

E. V. Seymour – Karácsonyi piknik

A nagy karácsonyi készülődéseket felnőtt kora óta nem szerette. Édesanyja születésnapja karácsony estéjén volt, és 26 éve, mióta elment, nem szerette a karácsonyokat. Élő eleven seb volt Édesanyja hiánya, úgy érezte, ez a hasogató fájdalom a lelkéből soha nem fog elmúlni. A gyerekekkel a válás után magára maradt, hármásban énekelték a Kiskarácsony-Nagykarácsony dalt gyertyagyújtáskor, ő meg mindig sírva fakadt, mert a régi korok karácsonyait és az Édesanyját sosem tudta elfelejteni. A gyerekek még kicsik voltak, ma meg már nem is emlékeznek a Mamára. Felnőttek, mindenki éli a saját életét, de a karácsony estét általában a nagylány családjával együtt szokták köszönteni.

A 26. év karácsony estéjén történt.

Meggyújtott egy gyertyát, és a feldíszített fenyő mellett lehuppant a kényelmes fotelba. Végig pásztázta az étkezőt, a feldíszített fát, arra gondolt, évek óta mennyire vágyott arra, hogy majd ül a vén fotelban, öreg kutyuskái a lábánál szuszognak és békés, öreges estéik lesznek. Azóta a kutyák is elmentek. Tulajdonképpen minden régi családtag odavan a másik, állítólag szebb világban, milyen jó lenne még egyszer beszélgetni velük, megszímitani a kezüket, megölelni őket.

Így szenderedett el, a fa mellett, a fotelban ülve, úgy érezte a két puli a lábánál fekszik, elnehezült szemhéja mögött egyszer csak megelevenedett az étkező. Hatalmas, ovális asztal volt közepén, és szépen körbe ülték azok, akik valaha a családot alkották, a nagyszülei, a szülei, a testvérei, a nagynénje, Jutka néni, aki a pótanyja volt Édesanyja halála után. Mindenki ott volt, még a nagypapa és a nagybácsik is, akiket csak fényképről ismert. Halk duruzsolással, a legnagyobb egyetértésben beszélgettek. Csak Jutka néni a szomszédból, ő lógott ki a sorból, hiszen nem volt hivatalos családtag, de ez senkit nem zavart. Anyukája Jutka néni felé fordulva megjegyezte:

– Emlékszel rám? Én küldtelek a lányomhoz, hogy vigyázz rá és segíts neki helyettem.

– Igen, tudom – válaszolt Jutka néni – szerelem volt és örök barátság első látásra. Szerintem jól végeztem a feladatomat, még az unokáidra is vigyáztam, de mikor lejárt az időm, el kellett hagynom őket, akármilyen nehezemre esett.

Szépen, csendesen beszélgettek, mindenkinek volt mondanivalója a másikhoz, hiszen nem egyszerre mentek el, volt mit mesélni az eltelt időszakok történéseiről. Végig nézett a vendégseregen, és beléhasított a felismerés:

– Hogyan lesz itt a vacsora? Ennyi embernek mit teszek az asztalra?

Édesanyja azonnal tudta, mire gondolt, és bölcsen megnyugtatta.

– Emlékszel a mondásra? „Ha jöttök, lesztek, ha hoztok, esztek!” – vagyis ne fáradj, és ne aggódj, jut itt enivaló mindenkinek!

Apránként előkerültek a karácsonyi ételek.

A Nagymamája kipakolta egy nagy fazékban a felejthetetlen táskalevest. Tizenhat éves volt, mikor főzte a Mama a táskalevest, de ő soha nem felejtette el sem a Mama mozdulatait, illatát, sem a leves ízét.

Apja feltálalta a halászelevet – Édesanyjával mindig versenyeztek, ki főz jobbat – és a töpörtyús pogácsát. Ötven év telt el az apja pogácsasütése óta, de ő sosem felejtette el sem a tésztahajtogatást, sem a pogácsa ízét.

Anyucikája – így szólította mindig, bár a lányok születése után próbálkozott a Mama megszólítással, de szigorú intést kapott: „Én a Te Anyucikád vagyok, csak a gyerekeknek vagyok Mama” – asztalra tette a töltött paprikát, a lecsósan sült nyulat, a juhtúrós galuskát és a dióval töltött vízen ballagó sütit. Ezeket szerette legjobban, ha hazament látogatóba, ő mindig szerzett egy nyulat valahonnan, és lehetőleg töltött paprikával várta. Furcsa módon a lányainak is ez lett a kedvenc étele.

Most is, mint minden nevezetes napon és karácsonykor megkérdezte Édesanyját:

– Ugye látod, hogy megnőttek?

– Ugye látod, milyen szépek?

– Láttad a dédunokáidat?

– Jajj, Anyucikám, mennyire hiányzol!!!

A Nagynénje hozta a jó kis itókát, vörösbort, szilvapálinkát, egy kis kevertet, na meg a kedvencüket, a Hubertust. Bár sose tudta, hogy a Hubertus kevert-e, vagy miből van, fontos, hogy a Nagynénje és az Édesanyja szerették. A két lánytestvér úgy össze volt nőve, olyan lelki összhang volt köztük, hogy a társaságukban érezni lehetett, soha senki nem férhet kettőjük közé, mindenki kívül maradt. Fél szavakból és a tekintetükből is értették egymást. Most is külön duruzsoltak egy kicsit, aztán visszatértek a társasághoz.

Jutka néni a felejthetetlen túrógombócot pakolta az asztalra. Erre a gombócra még a lányai emlékeznek a mai napig.

A bátyja és az öccse üres kézzel jöttek, hiszen ők is gyereknek számítottak a szülőikkel körülvéve. Csak ez hallatszott felőlük:

– Emlékszel? Emlékszel? – és valahogy mindenki emlékezett mindenre. Minden történet tudtak egymásról, sok–sok régi vita, harag és bosszantás helyett melegség és szeretet töltötte meg a szívüket és az egész étkezőt.

Egyszer csak betoppant az Apósa, az Anyósa és a volt férje, a gyermekei apja. Kicsit meglepődött, de örült nekik, végül is a családhoz tartoznak ők is, mégis csak a gyerekei nagyszülei, és másik szülője. Kicsit későn jött vendégek voltak, de mindenki szeretettel és barátsággal fogadta őket. Anyósa specialitása a zsírban lesütött csirkemáj volt, kipakolta az asztalra, a Papa a vörös bort hozott, a férje üres kézzel, hiszen gyereknek számított a körben ő is.

Végignézett a társaságon, és melegség öntötte el a szívét.

– Milyen jó, hogy itt vagytok! Ti vagytok a legszebb karácsonyi ajándék! Ez életem legszebb karácsonya, hogy így, együtt látlak benneteket, beszélgethetünk, újra megölelhetek mindenkit!

Egyszer csak könnyű simítást érzett az arcán.

– Anyu, Anyu, ébredj! – Kinyitotta a szemét, de nem tudta eldönteni, álmodik-e, vagy ébren van. A lányai és az unokái álltak a fotel fölött, ahol addig gunnyasztott és elszenderedett.

– Mindjárt, egy pillanat! – Várjatok egy picikét!

Szemeit visszazárva, újra visszaült a nagy kerek asztalhoz, a piknikhez.

– Most mennem kell! – mondta szeretteinek.

– Még dolgom van, de nem sokára együtt leszünk újra. Köszönöm, hogy veletek lehettem, Ti voltatok a legszebb karácsonyi ajándék! Hálás vagyok minden percért, amit együtt töltöttünk, még életetekben és most, itt a nagy közös asztalnál.

– Mennem kell, várnak a lányok, még sok feladatam van, velük kell lennem néhány évig, de mikor újra találkozunk, már örökre veletek maradok.

Most már kinyithatta a szemét, szeretettel mérte végig a lányait és az unokákat:

– Boldog karácsonyt! – mondta átszellemült, mosolygós arccal.

E. V. Seymour

Töpsz Livia – Látogató

A megszokott házak, a megszokott fák fogadtak miután befordultam a sarkon. Ismerős kerítések mellett mentem el, ismerős arcok köszöntek rám, és ismerős érzések törtek elő belőlem, amivel ma sem akartam szembesülni, mégsem tudtam figyelmen kívül hagyni a létezésüket. Félttem magamtól, mert nem tudtam feldolgozni, és elfogadni az élet kegyetlenségét.

Ahogy közeledtem a házunkhoz egyre erősebb lett bennem a kétségbeesés, hisz nem tudtam aput milyen állapotban találok. Vajon ma megismer, vagy megint azt sem tudja, ki vagyok? Elkeserítő – futott át rajtam a gondolat, miközben lenyomtam a kilincset, és a házba léptem.

–Szia apu, megjöttem. – kiabáltam az üres házban. Aztán a konyhába mentem, és az asztalra tettem a szatyrot, amiben reggelit hoztam neki. Majd kétségbeesetten nézelődtem körül, a szobákban.

Nem volt a nappaliban, a hálóba is benyitottam hátha még fekszik, de sehol sem találtam.

–Apu itthon vagy? – kérdeztem kétségbeesetten. De erre sem jött válasz.

Majd a fürdőszoba felé indultam, közben pedig már a rosszullet kerülgetett az idegességtől. Mert a legrosszabbra gondoltam, hogy mi van, ha elindult valahová, és nem talált haza, vagy valahol rosszul lett?

–Apu mit csinálsz ott? –kérdeztem meglepődve. Mert a wc kagylóban mosta az arcát.

Nem szólt semmit, csak zavart tekintettel nézett rám. Ebből tudtam, hogy ma sem fog megismerni. Nagyot sóhajtottam, közben pedig felé indultam, hogy felsegítsem a földről. Most tiltakozás, és mindenféle ellenkezés nélkül sikerült a mosdókagylóhoz kísérem, és elmondtam neki, hogy itt kell mosakodnia, nem pedig a wc-ben. Mert az pisilésre való. Bár erről már régóta nem tud, mert a kisdolgát hónapok óta az előszoba szekrényben végzi.

Először nem tudtam, amikor beléptem, hogy miért van mindig olyan szag, mint a nyilvános wc-ben. Aztán némi kutakodás után rájöttem, hogy azért, mert oda jár pisilni. De addigra már késő volt, mert mindent ki kellett dobnom, ami a szekrény aljában volt. Pár régi cipő, amiket nem volt szívem eldobni addig, soha nem használt kabátok, amiknek a létezésükről sem tudtam, és levelek. Amiket félretettem száradni, mert kíváncsi voltam kivel levelezhettem apám. Aztán rájöttem, hogy hiba volt megnéznem, mert anyám írta őket nekem. Minden évben írt a születésnapomra egy lapot, és mindegyik másik címről érkezett. Megnéztem, az összes Amerikából jött. Ezért hagyott itt, hogy Amerikában utazgasson?

– Várj, majd segítek. – szólaltam meg, és közelebb léptem, hogy odaadjam a törölközőt.

– Nem, majd én! Hagyjál! – csattant fel, mint egy durcás kisgyerek. Különben is ki vagy te és, hogy kerülsz ide? – tette hozzá indulatosan.

– Már vártam. – buggyant ki belőlem csüggedten.

– Én nem vártalak, azt sem tudom ki vagy! Hogy hívnak? – kérdezte kíváncsi tekintettel a szemében.

– Adri vagyok, a... De tudod te ki vagyok. – hagytam félbe a mondatot, mert kíváncsi voltam a válaszra.

– Igen, tényleg már emlékszem. Anyád mondta, hogy jössz majd. De elkéstél.
– tette hozzá némi szemráhányással a hangjában.

– Sok dolgom volt mostanában, ne haragudj. De most már itt vagyok. – mosolyodtam el.

– Mondjuk, anyádat sem tudom hova a pokolba tűnhetett. Tegnap óta várom, de nem jön. Elment a boltba, mert elfogyott a tej, de még nem ért haza. Aggódom érte. Szóljunk a rendőröknek?

– Nem kell, már felhívtam őket, keresik. – válaszoltam alig hallhatóan, mert fájtak a szavak.

– Gyere apu, készítek neked reggelit. – mondtam és elindultunk a konyha felé.

Közben pedig nem tudtam elszakadni az iménti beszélgetéstől. Mert anyám annak idején tényleg a boltba ment, aminek már lassan negyven éve. Csak az a gond, hogy elfelejtett szólni róla, hogy ne várjuk, mert nem jön vissza – gondoltam, miközben leültem aput az asztalhoz. Majd megfogtam a kenyeret, és vágtam belőle egy jókora szeletet, tányérra tettem, és félve nyitottam ki a hűtőt, mert nem tudtam mi vár rám. A múltkor 3 pár cipőt találtam benne, és mikor rákérdeztem azt mondta, hogy nemrég hozták ezt a világítós cipős szekrényt. Most szerencsére nem volt benne semmi oda nem illő dolog. Elővettem a kolbászt, és egy jókora darabot kanyarítottam, amit szintén a tányérra tettem. Majd odaadtam, hogy egyen, aztán feltettem teának vizet. Két poharat vettem elő, az egyik az én kedvenc macskás bögrém volt. Majd leültem az asztalhoz, apuval szembe, és figyeltem őt. Nézttem, ahogy öreg, ráncos, kicsit remegő kezével fogta a kenyeret a szájához emeli, és beleharap. Az apám, aki már nem ebben a világban létezik. Aki az agyvérzése óta megváltozott, már nem a régi. Az apukám, aki felnevelt, mert anyám 5 éves koromban magunkra hagyott minket. Aki éjt nappallá téve dolgozott, aki szeretett, megvédett, és anyám helyett anyám volt. Sosem panaszkodott, sosem szidta anyámat, mindig próbált vidám lenni, és a lehetőségeinkhez képest mindent megadni nekem.

Persze az anyai szeretet mindig hiányzott az életemből. Sokszor irigyeltem az osztálytársaimat, amikor a kiránduláson eljött velük az anyukájuk. Sokszor sírtam este a sötétben, mert az én anyukám elment, és magamat hibáztattam érte, hogy biztos olyan rossz gyerek voltam, hogy az én anyukám elszökött. De aztán apu megnyugtatóan, hogy ez nem így van, mert anyámnak egészen más oka volt, hogy elment, amit tulajdonképpen sosem mondott el. Majd egyszer megkérdeztem a mamát, aki szintén nem akart erről beszélni, de hosszas unszolás után elárulta, hogy anyám nem akart megtartani, el akart vetetni, és apu addig könyörgött neki, hogy ne tegye meg, míg belement. De a szülés után hamar kiderült, hogy neki nem volt való a gyerek, mert nem sokat törődött velem. Öt évig bírta, és elment.

A teafőző hangos sípolása zökkentett vissza a valóságba, a konyhába, apuhoz. Az apámhoz, akinek az életem köszönhetem, mégsem tudom már neki eléggé

megköszönni – gondoltam miközben a gázhoz léptem, és lekapcsoltam. Elkészítettem a teát, majd az asztalhoz vittem, és lettem elé a poharát.

– Tessék apu, vigyázz vele, mert forró – mondtam, miközben visszaültem vele szembe.

– Köszönöm kislányom – nézett rám mosolyogva.

– Apu úgy örülök neked! – ugrottam fel, hogy megölelhessem.

– Mi bajod van Adri? – szegezte nekem a kérdést értetlenül.

– Semmi, csak örülök, hogy itt vagy, velem – vigyorogtam, mint az eszement.

– De én mindig itt vagyok kislányom.

– Igen, ez igaz. Mindent köszönök apu – nyomtam egy nagy pusztát a borostás arcára, és hozzá bújtam, amíg még itt volt.

– Hagyjál békén. Minek ölelgetsz? – tolta el a kezem.

Már tudtam, hogy ismét elment, hogy már csak a teste van itt. Megint néhány villanás volt csak, amit vele lehettem. Pár percre még ellátogat a valóságba, hogy egy kicsit együtt lehessünk, hogy örülhessek, aztán újra magamra hagy. Egyedül maradok a világban, a válasz nélküli kérdéseimmel, a kétségeimmel, a küzdelmekkel.

Csak ültem, és néztem őt, ahogy a forró teát itta, mit sem sejtve a valóságról. Ő már nem tudott a fájdalomról, amit nekem okoz, nem érezte milyen érzés csak egy látogatónak lenni az életben, egy idegennek a világban. Ő csak létezett, és már nem foglalkozott semmivel sem. Nem volt tegnap, nem volt holnap, csak a pillanat, a jelen, amiben nem is volt egészen jelen.

Töpsz Livia

Oláh Gyöngyi Leonida – Beni megérkezik

Mikor Beni a Földre megérkezett,
egy csillag az égen bukfencet vetett!

Mikor Beni először elmosolyodott,
a Nap az égen újra felragyogott!

Mikor Beni az első szót kimondta,
a Hold sugarát nyújtotta kacagva!

Mikor Beni először egyet lépett,
az Ég égszínkékje még égkékebb kék lett!

Beni most már nevet, beszél, izeg–mozog,
és az egész Föld csak Ő körülötte forog!

Oláh Gyöngyi Leonida

Nagy–Rakita Melinda: Palackposta (Lelkek találkozá- sa)

A palack a tengerben hányódott addig a bizonyos napig. A tenger hullámainak játékszere volt éveken át. Csapódott ide–oda, néha szikláknak, máskor puha testeknek ütközött, színes halrajok sodorták magukkal. Hihetetlenül hosszú idő telt el mire végre partot ért.

Zulejka a fiatal török lány, mélységes bánatba merülve üldögélt a tengerparton.

A palackot – egészen közönséges átlátszó, csavaros tetejű üveget, amelyben talán gyümölcslé lehetett valamikor – egy hullám sodorta partra, éppen a lány lába elé. Először észre sem vette, fejét a térdére hajtva zokogott. Sírásának hangja beleveszett a tenger morajlásába.

Bánata nagy volt és orvosolhatatlan. Rajongásig szeretett édesanyját gyászolta. Őt, aki mindig támogatta, aki reményt adott neki, aki folyamatosan táplálta hitét, hogy legyőzve minden akadályt megvalósíthatja álmait. Ő érte el – maradi és zsigori apja ellenére és a családjukban uralkodó szokásjoggal szemben – hogy tanulhasson.

Jó ideje betegeskedett már, de egészen addig titkolta a betegségét, amíg Zulejka átvette angol tanári diplomáját. Akkor ágynak esett és egy héttel azután a lánya kezét fogva, nyugodt, megbékélt mosollyal az arcán meghalt.

Zulejka válaszút elé került. Beteljesítve édesanyja reményét és saját vágyát új életet kezd, vagy egyszerű török lányként, apja akaratát követve férjhez megy és elfelejti álmait.

Amikor könnyes tekintete a palackra esett meglepetten látta, hogy az üveg egy levelet rejt. Nagy nehezen lecsavarta az üveg tetejét, kivette a levelet és elolvasta az angol szöveget.

„Kedves Ismeretlen, aki megtalálod a leveletem,

Itt ülök a tengerparton a kisfiammal. El kellett mondanom neki, hogy gyógyíthatatlan beteg vagyok, és hamarosan magára kell őt hagynom. Kérlek, ha megtalálsz a levelemet, keresd meg őt azon a címen, amit a levél alján találsz és légy támasza helyettem, amíg a saját lábára tud állni. Hiszek a Sors hatalmában, hiszek abban, hogy egymáshoz vezérli azokat az embereket, akiknek szükségük van egymásra.” A levél alján egy angliai cím volt és egy dátum. A dátum elmosódott, mintha egy könnycsepp hullott volna a töltőtollal írt szövegre.

Zulejka megrendülten nézte a sorokat. Egy édesanya kérése, aki ugyanúgy aggódik a gyermekéért, ahogyan az övé!

Édesanyja az évek során összegyűjtött számára annyi pénz, amennyi lehetővé tette, ha elég bátor hozzá, gyökeresen megváltoztassa a sorsát. Eddig kétségek gyötörték, de most úgy érezte, a palackba zárt levél egy jel. Útmutatás, amelyet követnie kell.

Két héttel később felszállt egy Angliába tartó repülőgépre.

– · –

A népes társaság, elpilledve a kellemes vacsorától és a vidám ünnepléstől a kandalló tüze mellett gyűlt össze. A kellemes félhomályban a pattogó tűz meleg fénye magához vonzotta a társaságot, még a gyerekek is a közelébe húzódtak. Charles, az ünnepelt egy karosszékből ült éppen legidősebb unokájával beszélgetett, amikor az egyik vendég odafordult hozzá.

–Charlie! Kérlek, meséld el nekünk hogyan ismerkedtél meg a feleségeddel.

–Igen, igen, mesélj nekünk, légy szíves! – kérte az unokája is és a vendégsereg egyöntetűen csatlakozott a kéréshez. Így Charles nem tehetett mást, belekezdett a régi történetbe.

–Fiatal orvos voltam, – mesélte – felejthetetlen édesanyám, pont egy évvel azelőtt, hagyott végleg magamra. Aznap kora délután valaki csengetett a bejárati ajtómnál. Nem vártam senkit. Fáradt voltam, és azt a napot az emlékezésre szántam. Nemigen akaródzott ajtót nyitni. Mégis kinyitottam. Megle-

petésemre, a küszöb előtt egy karcsú, egzotikus kinézetű fiatal lány állt. Egy gyémánt fekete csillogó szempár tekintett rám várakozva.

–Helena Johnstont keresem – mondta. – Gondoljátok el, éppen az évforduló napján!

–Édesanyám nincs itt. Elment – dadogtam.

–Az édesanyja? Hová, ... hová ment, mikor jön vissza?

–Miért keresi? – kérdeztem.

–Ezért – mondta – és előhúzott a táskájából egy üveget, egy közönséges narancs dzsúszos üveget. Nagyon értetlen képet vághattam, mert ő kissé elmosolyodott és megkérdezte.

–Visszajöhetnek később, ha már itthon lesz az édesanyja?

–Az édesanyám többé már nem jön vissza, pont ma egy éve halt meg – válaszoltam.

–Óh – sóhajtott fel és megfordult, indulni készült. Engem egészen váratlan érzés kerített hatalmába, úgy éreztem, nem engedhetem, hogy elmenjen.

–Messziről jött? – kérdeztem – Nem jönne be? Megihatnánk együtt egy csésze teát. Elmesélhetné, miért keresi az édesanyámat és mit akar ezzel az üveggel.

–Hát jó – mondta elszántan, némi tétovázás után. Ahogy befelé tereltem az étkezőbe egyre inkább felébredt bennem a kíváncsiság, vajon mit keres itt ez a gyönyörű lány. Leültem, feltettem a teavizet és leültem vele szemben. – Meséljen – mondtam.

Kis bizonytalankodás után újdonsült ismerősöm elővett egy levelet a táskájából.

–Lehet, hogy bolondnak fog tartani, de be kell látnia, muszáj volt idejönnöm. Ezt két héttel ezelőtt találtam, Törökországban, a házunkhoz közel, a tengerparton, ebben a palackban. A parton ültem és az édesanyámat gyászoltam,

aki néhány nappal azelőtt halt meg. A hullámok a lábamhoz sodorták az üveget a levéllel. Angol szakon végeztem az egyetemen, nem okozott gondot a megértése.

Átnyújtotta a levelet, amelyen édesanyám betűit ismertem fel, és mintha a hangját is hallottam volna, ahogy olvastam. Döbbenetes élmény volt! Esembe villant az a régi, elfeledett nap a tengerparton. Tizenkét éves lehettem. Apám már évekkal azelőtt meghalt, édesanyám pedig aznap tudta meg, hogy beteg és ott mondta el nekem. Úgy nevelt, hogy felkészítsen arra, ha bármi okból magamra maradnék, egyedül is megálljam a helyem az életben. Nagyon elkeseredett voltam – anyám vigasztalt – azt mondta, biztos benne, hogy megtalálom a helyem az életben és megtalálom azt, aki legalább úgy tud majd szeretni, mint ő.

–De azért tudod, nem árt néha segíteni a sorsnak – mondta furcsa kis mosollyal az ajkán.

Értetlenül néztem, ahogy elővesz a táskájából egy levelet és egy üveget. A levelet elolvastatta velem. Abban arra kérte az ismeretlen leendő olvasót, jöjjön el hozzánk, legyen az ő szeretett kisfiának a támasza, akkor, amikor ő már nem lesz. Az üzenetet az üvegbe tette és rácsavarta a tetőt. Én akkor már nemigen hittem a mesékben, de a kedvéért, messze behajítottam a palackot a vízbe.

Később még egy darabig emlegettük együtt mosolyogva. Ő hittel, én hitetlenkedéssel. Aztán ahogy múltak az évek és fogyott a reményünk, elfelejtettük.

Édesanyám még évekig élt ezután bár sokat szenvedett. Én gőzerővel vettem bele magam az orvosi tanulmányokba, reméltem, megtalálom a módját, hogy megmentsem őt.

A levelet olvasva könnyek tolultak a szemembe, döbbenten néztem a vendégemre.

–Tényleg ezért jött ide?

–Részben igen, – felelte – meg azért, mert ez a levél segített eldönteni, mit tegyek. Úgy éreztem, annyival tartozom a levélírónak, hogy megpróbálom

teljesíteni a kérését, hátha tényleg tudok segíteni. De ha nem, legalább megköszönhetem, hogy ismeretlenül is segített a döntésben. Látom, elkéstem. Kérem, ne haragudjon a zavarásért! – ezzel felállt.

–Ne menjen, még! – kértem – Meséljen magáról, cserébe mesélek önnek az édesanyjáról.

A történet, amit elmondott annyira hihetetlen volt, hogy biztosan tudtam, csak igaz lehet.

Belemelegedtünk a beszélgetésbe, az idő elszaladt. Arra eszméltem, hogy beesteledett és nekem mennem kell a kórházba, ügyeletes voltam éppen. Kiderült, nincs még szállása ezért megkértem, maradjon éjszakára, én úgymint elmegyek dolgozni, van vendégszobám, és reggel majd együtt kitaláljuk, hogyan tovább. Vonakodva bár, de maradt.

Egész éjjel a szemére, a hangjára gondoltam. Alig vártam, hogy elteljen az éjszaka. Hazafelé végig azt vizionáltam, hogy álmodtam az egészet, és üres lesz a ház, amikor hazaérek.

Nem volt üres. A nappaliban ült és várt rám.

És látjátok, azóta is velem van, szorította meg a felesége kezét, aki időközben a karosszék mögé állt, és kezét a férje vállán nyugtatva hallgatta az elbeszélést.

Amikor Zulejka csillogó fekete pillantása beleolvadt Charles meleg mélykék tekintetébe, a szoba csendjét csak a pattogó tűz zenéje törte meg.

–*rame*–

Menyhártné Zana Éva: Casanova

Valamikor, a hóskorban, a 70–s évek elején ismertem meg Casanovát. No, nem az irodalomból ismert hódítót. Egy helyes fiú volt a haveri körből, rengeteg ismerőssel, barátnővel. Gondolom a sok lány miatt ragadt rá a név. Udváriás, kedves, hosszú barna hajú, jól öltözött. Ami abban az időben nem volt egyszerű. A divatot pedig szerettük volna követni mindannyian. Megvarrtuk, ha tudtuk, vagy megvarrattuk, esetleg kölcsönkértük, cseréltük, behoztuk Jugóából...

Akkor még tilos volt nálunk, otthon a farmer, mert. Tilos volt a Mazsi cukrászda, mert az kocsmá, és jó kislányok nem járnak ilyen helyekre, és sok minden mást sem volt szabad.

Nem voltunk még 18 évesek. És vágytuk azt a rohadt farmert, a haverokkal dumálást, a bulizást...

KisPuliszt is akkor ismertem meg. Szerelem volt első látásra. Ne mosolyogj a nevén, a bátyjától örökölte, Nagypulisztól.

Egy buli kedvéért kölcsönkért valakitől egy farmert. Olyan vékony voltam még, hogy rám is jó volt. Elkunyeráltam, és abban mentem haza... Hát otthon megkaptam, ami a kor szelleme szerint járt nekem, és azonnal le kellett venni, és a bűnös ruhadarabot eltüntetni a háztól.

Nem telt el egy év, édesapa büszkén feszített legújabb szerzeményében. Biztos kitalálsz. Egy farmer volt. Ami le se szakadt róla ezután, mint stílus, és soha többet nem tette szóvá, én mikor és mit veszek magamra.

Kispulisz a legközelebbi bulira egy halvány barackszínű kötött pulcsit szerzett, ami amolyan hippis módon könyöktől csak rojtokból állt. Jól nézett ki. Na ezt Casanova adta kölcsön. Az ifjúság hamar elszállt, teltek az évek. Kispulissal összeházasodtunk, két fiunk született, a baráti, haveri kör is családot alapított. Casanova eltűnt a városból, nem hallottunk felőle.

Elköltöztünk a kisvárosból mi is, Budapestre.

Aztán egy vasárnapra virradó éjszaka Kispulisz elhagyott minket...

Nemsokára megtalált egy új szerelem, elköltöztünk vidékre. A kapcsolat a világgal nekünk is a számítógép, az internet lett hamarosan.

Az internet sodorta az utamba újból Casanovát. Még az iwiwen talált rám. Nevéhez illőn több mint ezer szebbnél szebb nő alkotta az ismeretségi körét. Megemeltem előtte láthatatlan kalapom.

Néha „beszélgettünk”. Soha nem felejtett el köszönteni ünnepeken. Elvált, azt hiszem, két fia van.

És egy napon felrobban tőle az iwiw, a férfiak irigylik, a nők sápadnak, mikor egy gyönyörű modellel az oldalán pózol, és írogatják egymásnak a szerelmes üziket.

Aztán átköltözünk mindannyian a Facebookra. A szerelmes üzik változatlan hévvel váltják egymást, újabbnál újabb fotók a lányról, aki immár a felesége. Anna. Kérek róla képeket, mert elvégeztem egy jobbagyféltekés rajztanfolyamot, és szeretném megörökíteni, annyira gyönyörű.

Anna olyan lett, mint egy szép mesebeli hercegnő. Egyik kedvenc rajzom.

Nemrég írt nekem Anna a Facebookon. Kérdezett. Honnan ismerem a férjét, és internetes ismeretség-e, vagy személyes. Válaszoltam, ahogy illik. Megköszönte. És amit ezután írt, az ledöbbsentett.

Az egész szerelem, házasság, minden csak játék volt. Nem is találkoztak, a neten ismerkedtek össze. Kitalálták ezt a sohasem volt nagy szerelmet a külvilágnak. És a fényképeken sem ő, Anna van. Sőt, őt nem is Annának hívják. Talán nem is tudja ki ez a

lány, aki mögé elbújt. Hogy segítsen. Hogy ne fájjon a magány a „szívtipró” Casanovának.

Hogy ne sírdogáljon egyedül a sarokban térdeplő lélek.

Menyhártné Zana Éva

Lupán Ágnes – Lélekvers

Meg kéne már csináltatnia az ablakot. Szörnyű, ahogy húz be a hideg állandóan. A kopár fák látványát kísérte még ez a jeges szél is, nem is lehetett volna remekebb az estéje.

Antal letette maga mellé a szemüvegét, ugyanis érezte, vesztesre áll a feladattal szemben, amire koncentrálnia kellene.

Holnap van az utolsó nap, még le kellene adnia ezt az anyagot, jó lenne készülnie, de nem ment. Meg volt győződve arról, hiába minden erőfeszítés, másnap a kutya nem fog figyelni rá az órán. Szünet előtti utolsó nap. De ha ez nem lenne elég, akkor a hó, melyet megjósoltak, olyan hatással lesz az izgága kamaszokra, amit ő a szépirodalommal soha nem tudott és – gyanús – soha nem is fog elérni.

Pedig ez a vers az egyik kedvence. Már a címe is szívet melengető: Lélektől lélekeig. Tóth Árpád gyönyörű megfogalmazásaival időről–időre eljátszott gondolatban. Még ifjúkorában memorizálta, s nem unta meg azóta sem.

Ám legtöbbször egyedül maradt ezzel a rajongással.

A mai fiatalokat nem érdekelte már a vers. Beültek az óráira, mert kötelező volt. Jobb napokon visszafogottan, rosszabbakon pedig látványosan unatkoztak. Kipróbált ő már mindenféle módszert, hogy is hozhatná közelebb a diákokhoz a verseket, de azok kimentek a divatból igencsak régen. S az örök próbálkozás, hogy ez ellen küzdjön, lassan őt is felemésztette. Fiatalos lelkesedése, a tűz, amellyel oly szívesen adta át a tudást, lassacskán csak megkopott.

Már maga sem emlékezett a pontos időre, amikor végleg elvesztették egymást: a tűz és ő.

Most csak azt érezte, nagy kár, hogy ez bekövetkezett.

Becsukta a füzetet. Bár ma nem hozott eredményt az este, mégse érezte, hogy felkészületlenül állna másnap az osztály elé. Nem! Hiszen évek óta élt benne a vers minden sora, a hozzátartozó tanári magyarázatokkal egyetemben. Felkészületlenségről szó se volt. Érdeklődés hiányáról a diákok részéről már annál inkább.

Megfogadta gyerekként, hogy soha nem szól egy rossz szót se az utána következő generációkról. S bár mostanában egyre többször esett ez nehezebbé, mégis tartotta magát ehhez az elvhez. Mostanáig. De már feszítette belülről a sok ki nem mondott panasz. Az értetlenség, hova halad így a világ.

Időről időre megállt körbenézni, és csak azt látta, ahogy lehajtott fejek borulnak egyre okosabb és apróbb kutyukra, s ezzel egyenesen arányban nőtt az érdektelenség, az érzéketlenség, az értéktelen világba való rohanás. Minden pótolható, lecserélhető, feledhető. Mit tudnának tenni szimpla versek ezzel szemben?

A válasz erre a kérdésre, bármennyire is szorította a szívét, félresöpörhetően volt: semmit.

Antal kihegyezte még, majd szépen elrendezgette a ceruzákat, becsukta az irodalomkönyv már kissé viseltes fedelét, kézfejjével végigsimított még rajta búcsúzóul mielőtt leoltotta volna a lámpát, s nyugovóra tért.

Sokáig nem jött még álom a szemére, nem volt csoda hát, hogy hajnalban aztán az ébresztőóra éles hangja szinte széthasította a fejét. Engedélyezett még magának pár perc csendet önmagával. A reggel még nem bejártatott elméje csendesen szemlélte ilyenkor önnön magát. Nem harcolt, nem kételkedett, nem zsörtölődött, csak békésen figyelt.

Összekészülődött, elbaktatott az iskola épületéig. Odabiccentett a portásnak, hangos szuszogások kíséretében felért a harmadik emeletre, belépett az osztályterembe, megcélolta az asztalt, s lerogyott a székbe. Hiába, küszöbön álló nyugdíját érezte vele a kora, ahogy napról napra egyre nehezebben bírkózott meg a lépcsők sokaságával. Még volt pár perce.

A diákok is szállingózni kezdek befelé a terembe, ahogy az első hópelyhek odakint. Az ablak kristálytiszta üvege remekül engedte láttatni ezt. Lám, a jóslat igen hamar beteljesedhet így. Nem lesz itt figyelem. Becsengettek.

Antal megköszöri a torkát, nekikezdett az órának.

– Jó reggelt! Nos, reménykedhetem benne, hogy az utolsó napon még elrögzölök pár percet a figyelmüket?

Megállt egy pillanatra. Maga sem hitte, hogy választ kap a kérdésére, de az illem úgy diktálta, legalább várjon ki pár másodpercet, mielőtt belelendülne az anyagba.

– Nos, tehát, lássuk csak. Kérem, nyissák ki a könyvet a 153. oldalon!

Feltette a szemüvegét, hogy jobban lásson, amikor felolvassa a verset. Torokköszörüléssel készült rá, ám mielőtt elmondhatta volna az első szavakat, felpillantott.

28 szempár nézett rá. Rá. Természetesen. Nem a könyvre, nem a versre. Nem, ahova kérte volna még véletlenül sem. Rosszabb lesz ez a nap, mint számított rá.

– Igen? Probléma?

– Semmi! – hangzott több irányból is a nem túl meggyőző válasz.

– Rendben, akkor volna esetleg jelentkező felolvasni a verset? Senki? Maradjunk a jól bevett szokásunknál, és olvassam fel én, igaz?

Ekkor Szabó a második sorban jobb oldalon belecsapott háromszor a tenyerébe, s tiszta baritonján énekelni kezdett. Egy taktust tán csak egyedül, mert az osztály azon nyomban követte is példáját. Antal meghökkent.

Sok mindenre számított, erre azonban legmerészebb álmaiban sem. A 28 szempár valóban őt leste, ahonnan a mögöttük megbúvó érdeklődés más volt, mint aminek első pillantásra hitte. Nem gúnyos, nem üveges, ne adj' Isten lelketlen.

Fiatalos csíntalanság süttött belőlük. Csibész tekintet volt az mind. Nem is maradt hatás nélkül. A szemek, a dal...

Az érzés szétfolyt Antalban, s rég nem tapasztalt melegség járta át. Zord hidegben, fagyban a forróság váratlan jelenléte az egész reggelt aranyfényel itatta át.

– ... boldog születnapot, kedves Tanár úr, boldog születnapot!

Elcsendesedtek oly váratlanul, ahogy belekezdtek a dalba. Antal szemüvege páráján keresztül próbálta uralni a helyzetet, ám alul maradt a küzdelemben, könnyek gyűltek a szemébe.

– Nohát! Ez igazán kellemes meglepetés! Nem is számítottam erre. Tényleg!

Mit is mondhatna még? Mondani kellene, de a szavak, amelyek évekig barátai voltak, elhagyták hirtelen.

– Köszönöm – jutott eszébe még idejében, hogy ne tűnjék illetlennek, holott csak az elérékenyülés volt, ami hálája kifejezésének előtte gátat szabott.

– Isten éltesse a Tanár urat! – kurjantotta Ferenci a hátsó padból.

– Halkabban, nem kell mindjárt az egész épületet riasztania, fiam! – dorgálta meg a fiút, de csak amolyan félkomolyan. Egyelőre öröme minden más érzelmet elhomályosított. Az osztály kuncogott. Antal a szemüvegét tisztogatta, időt próbált nyerni, hogy hangja ismét a megszokott módon engedelmeskedjen neki.

– Honnan tudták meg? Mindegy, nem érdekes! Ez igazán nagy meglepetés volt. Köszönöm! Szívből köszönöm még egyszer! Nem is tudom, mit mondjak most. Mivel hálálhatnám meg a figyelmességét?

– Csak mondja el a verset, Tanár úr!

– Melyikre gondol, fiam?

– A kedvencére – ezt már Egressy kiabálta be, beszélhet ezeknek az ember normális hangerőről a tanárórán.

– Rendben! Kész örömezt!

Ahogy azt kell, torokköszörülésbe fogott, ám még mielőtt belekezdett volna, feltette a kérdést:

– S nem fogják unni?

– Dehogy! A Tanár úr előadásában? Soha! – a hízelgést természetesen azért a lányokra bízta a többiek, de ez nem számított.

Valami megváltozott odabent. Olvadt a jég, s Antal szívében december kellős közepén, a hóvihár árnyékában felragyogott a nap, s a rég elfeledett tűz pedig pislákolva életre kelt.

Lupán Ágnes

Lucza Mónika – Aanjay és az öreg teknős

Egy nap a kis Aanjay a kedvenc fája alatt üldögélt a tóparton; fejében ezernyi gondolat és kétség cikázott. Olyan ellentmondásos dolgokat hallott és látott mostanában, hogy teljesen össze volt zavarodva. Merengéséből egy érdes hang zökkenetette ki:

– Mi bánt, kicsi Aanjay? – kérdezte az öreg teknős.

Aanjay hezitált egy kicsit, de ahogy az öreg teknős meleg, mosolygós szeméibe nézett, és arcának mély barázdáit méregette, nekibátorodott. Hátha a bölcs öreg tudja a válaszokat, és eloszlatja a kételyeit! Hatalmas sóhajtással bukott ki belőle a legnyomasztóbb kérdése:

– Tényleg ki fog halni az emberiség?

Az öreg arcon egyáltalán nem látszott meglepetésnek még nyoma sem; talán egy halvány mosoly átsuhant a ráncok felett, ahogy kimondta a választ:

– Igen.

Aanjay arcán döbbenet ült, lélegzete elakadt. Nem erre a válaszra számított! Az öreg teknős érezte, hogy vannak még kérdései, ezért bátorítónan folytatta:

– Látom, meglepődtél...

– De, hát... ez szörnyű! – bukott ki Aanjayból.

– Tényleg? Már miért lenne az? Tulajdonképpen ez csupán a természetes következménye annak, ahogyan az emberek élnek. És ezt ők is tudják.

–De akkor az örök élet? Az hazugság?

– Nem. De az örök élet eléréséhez meg kell halni. Mármint emberként. Az emberi testben nem lehetséges az örök élet. Az Élet örök – az emberi lény múlandó. Az örök élet a hatalmas Létezés részeként, vagy ha úgy jobban érted, az általatok „fénylényként” emlegetett formában lehetséges csak.

– Akkor mi értelme van ennek az egésznek? Miért vagyunk itt mi emberek? Mi az életünk értelme?

– A játék, a tanulás. Az alkotás; a teremtés és a pusztítás megtapasztalása. Az emberi test adta korlátok és lehetőségek megtapasztalása. Gondolj csak bele! Test nélkül az anya nem tudná megtapasztalni, milyen fantasztikus érzés, amikor egy új élet növekszik a testében. Test nélkül nem építhetnél, nem festhetnél, nem táncolhatnál. Nem úszhatnál a folyóban, nem gyönyörködhetnél a virágok színeiben, és nem éreznéd a szellő lágy simogatását. És ahhoz, hogy ezeket értékelni tudd, kell a másik oldal is. A fájdalom, a halál, a szenvedés. A sok–sok kegyetlenkedés.

– De azt mondják, jön egy jobb világ. Hogy az emberek rezgésszintje megemelkedik, és hogy valami nagy váltás következik, dimenzióváltás, és hogy átlépünk egy sokkal jobb világba... Akkor ez nem igaz?

– Gondolkozz egy kicsit, Aanjay! Mit jelent az valójában, hogy az emberek rezgésszintje megemelkedik, ráadásul annyira, hogy átlépsz egy másik dimenzióba? Ez csak a fizikai tested *nélkül* lehetséges!

– Igen, gyorsulnak az események, változnak a rezgések. Minden arrafelé mutat, hogy hamarosan teljesen megváltozik a földi élet. Akik „dimenziót váltanak”, azok elhagyják a fizikai síkot.

–A mandala már majdnem kész, csak az utolsó simítások vannak hátra. Utána lesöprik, és kezdődik minden előről. De már más homokszemekkel – és az már egy másik mandala lesz. Hogy visszatérjek az eredeti kérdésedre: kis is hal az emberiség, meg örök élete is lesz. Mert mi az emberiség? Pusztán a forma. A jelen formádnak a neve. Gondolj rá úgy, mint a ruhákra. Amikor a határtalan Létezés azt mondja, „emberiség”, az olyan, mint amikor te emberként azt mondd, „farmer”. A Létezés úgy bújjik az emberi formába, mint ahogyan te farmerbe öltözöl. A Létezés éppúgy váltogatja a lehetséges formákat, mint te a ruháidat. És ahogyan nem csak a te szekrényedben vannak ruhák, a Létezés sem csupán a Föld nevű bolygó fizikai síkjára terjed ki...

Aanjay szájtátva hallgatta a bölcs teknőst; próbálta megemészteni, hogy ő csupán egy „ruha”, amit hamarosan leselejtez a nagy Létezés – és közben

kezdte bánni azt is, hogy oly mostohán bánt a saját ruháival. Zsongott a feje, és kissé kiábrándulva kérdezte:

– Szóval akkor menthetetlenül eltűnök? Megsemmisülök? Kidobnak, mint egy megunt ruhát?

Az öreg teknős Aanjay arcát fürkészte egy kis ideig, majd halkán, szelíden kérdezte:

– Ki vagy te, Aanjay? A ruhád, vagy aki hordja? Ha a ruhád megsemmisül, akkor megsemmisül Aanjay is? Igen, ha a ruháddal, vagyis a fizikai testeddel azonosítod magad, akkor valóban menthetetlenül megsemmisülsz; megszűnsz létezni. Ha a ruha viselőjével, akkor csupán a ruhádtól kell megválnod – és így lehetőséged nyílik más ruhákba bújni, más formákat megtapasztalni. Akkor tovább élsz, bár más ruhában. És akkor más lesz a ruhád neve is, de a lényeg, a ruha viselője ugyanaz marad...

Egy darabig még szótlánul nézték egymást, majd a teknős lassan továbbbaraszolt a tó felé. Aanjay a szemével kísérte az öreget, miközben az imént hallott szavak zsibogtak a fejében. Hallotta, ahogy az öreg beletoccsan a tóba, és figyelte, mily könnyedék siklik tova a vízben.

Lucza Mónika

Lesták Zsuzsa – A lelkem ösvényén haladva

Amikor kislány voltam, vidéken éltünk. Vidéken akkor – de talán még ma is – sokkal közvetlenebbek voltak az emberek, sokkal családiasabbak voltak az emberi kapcsolatok, mint a nagyvárosban. Az emberek odafigyeltek egymásra, szívesen beszédbe elegyedtek a másikkal, főleg a gyerekekkel.

Emlékeimben kutatva felsejlenek azok a jelenetek, amikor öreg néni ült a házuk előtt a padon, sokszor egyedül. Csak üldögéltek, figyelték a világ körülöttük zajló dolgait. Engedték, hogy a külső körülmények kavargojanak körülöttük. Engedték, hogy ha olyasmi történt a szemük előtt, ami rájuk is tartozott, megérintse őket. Ez a külső ember számára csak úgy látszott, hogy a néni ült a padon és bambulnak kifelé. Eszünkbe sem jutott, hogy talán gondolhatnak is valamire.

Ha arra ment egy kisgyerek, megszólították:

– Hova mész kis lelkem!

Emlékszem, voltak pillanatok, amikor ez a megszólítás nagyon jól esett, néha azonban csak felidegesített. Amikor vidám lelkiállapotban voltam, és ha időm engedte, letelepedtem melléjük a padra és mint afféle vidéki fruska, lábamat lóbázva, én is csak bámultam kifelé. Persze én nem sokáig bírtam szó nélkül – mindig is cserfes kislány hírében álltam, akinek soha be nem állt a szája....

Egy–egy ilyen alkalom, egy–egy láblógatós együttlét sokszor akár órákig is eltartott. Én csak csacsogtam, és ő meg hallgatott. Nem az volt a lényeg, hogy mikről meséltem, valószínű a lényeg valahol ott lehetett, hogy a néni mellé ült valaki és nem volt egyedül.

Emlékszem, amikor egy meleg nyári napon, szokásomhoz híven, ismét a szomszéd néni mellett ültem és megkérdeztem:

– Illus néni mit tetszik csinálni itt egyedül ücsörögve a padon?

Szemét megemelve a távolba merengett és a sóhajnál is halkabb hangon válaszolta:

– Várom az unokámat... de nem akar jönni!

Én akkor fel sem fogtam a mondatból áradó szomorúságot. Lehet, hogy észre sem vettem, hogy Ilus néni ráncai, mintha elmélyültek volna... persze az is lehet, hogy mindezt csak ötven év távlatából gondolom.

Ma már felnőtt fejjel, és meggyőződve az emberi lélek fontosságáról, nehezen kiismerhetőségéről mindezt másképp látom.

Lehet, hogy ezek a kedves öreg nénik, amikor kint ücsörögtek a házuk előtti padon, épp a lelküknél időztek? Befelé figyeltek? Hogy a külvilág, és a természet szépségei csak színfalként voltak jelen a lelkük színjátékához? Sokszor eszembe jut mostanában, hogy vajon a bölcsesség, a jóság, a szeretet lehet, hogy valahol a lélek mélyén lakozik? És az Ilus nénihez hasonló kedves öreg nénik a lelkük mélyére nyúltak le ilyenkor?

Lehet, bár bizonyosságot tőlük már nem kaphatok, hiszen ők már mind valahol a felhők mögötti, feletti messzeségben szemlélik földi valóságunkat.

Ugyanakkor milyen furcsa, hogy nekem, már túl az ötvenen, tudatosan kell lecsendesíteni az elmémet, hogy kapcsolatba léphessek a belsőmmel, ahol hitem szerint a lélek lakozik. Hogy kalandozhassak kicsit a lelkem ösvényén? És nem is mindig sikerül ez a kapcsolatteremtés. A körülöttem zajló események sokszor olyan mértékben magukkal ragadnak, hogy a lelkem háttérbe szorul, háttérbe szorítom. Pedig azt gondolom, szükségünk van rá, mai embereknek is, hogy kapcsolatba kerüljünk a saját lelkünkkel. Hogy észre tudjuk venni lelkünk rezdüléseit, hogy meg tudjuk hallani üzeneteit.

Az adventi időszak erre (is) kiváló alkalom. Engedjük magunkat lecsendesedni, engedjük ezt a belső kapcsolatot kiépülni és megerősödni. Találjuk meg a lélek mélyén lakozó bölcsességet és szeretetet és sugározzuk magunkon keresztül ki a világba, hogy észre tudjuk venni a belső csodánkon keresztül a külvilágban is megjelenő csodákat, és képesek legyünk magunkat és embertársainkat elfogadni és szeretni.

És ne csak a szeretet ünnepén.

Lesták Zsuzsa

Ládi Zsuzsa – A karácsonyfaárus

– János, magának vannak a legszebb fenyőí a piacon. Tudtam én, hogy magához kell jönni, ha szép fát akarok – mondta fizetés közben az elégedett férfi.

– De aztán viseljék gondját a fának, és ültessék ki, amint lehet! – kérte a karácsonyfaárus mosolyogva.

– Kár lenne ezért a szép kis fáért – bólintott a vevő. – Ezért veszünk minden évben töves fát. Lassan nem fér több a kert végébe.

János nevetve vette át a bankjegyeket, mielőtt a következő vevőhöz lépett volna, hogy neki is segítsen a választásban. A rövid beszélgetések ellenére ez a nap is pontosan ugyanolyan volt, mint a többi karácsony előtti nap. Emberek jöttek-mentek, valaki sietett, valaki meg-megállt fenyőfákat nézegetni, miközben néha felhangzott a közeli boltban szóló rádióban egy-egy karácsonyi dal.

Jánost azonban nem zavarta az átlagos nap. Talán azért, mert ő is teljesen átlagos fickó volt. Az sem tette különösebben érdekessé, hogy fenyőfákat nevelt a birtokán, sem az, hogy ezeket aztán a piacon árulta, hiszen volt még jó pár kollégája, aki ugyanezt tette az évnek ebben az időszakában. Aki ismer-te, egyöntetűen azt mondta róla, hogy átlagos ember. Olyan, mint a neve: Kovács János. Az az ember, aki mellett tízszer el lehetett menni az utcán anélkül, hogy megjegyoznénk az arcát. Mondhatni teljesen láthatatlan. A legkülönösebb az volt az egészben, hogy még a legközelebbi ismerősei is végtelenül átlagosnak tartották, leszámítva persze, hogy annyi időt töltött a fenyőfái között. De miért ne tette volna? Hiszen ebből élt, no meg a virágboltjából. Így karácsony előtt elsősorban a nagy gonddal nevelt karácsonyfákból.

Ha közelebről megnézzük Jánost, akkor már semmi átlagosat nem találunk benne. Kovács János ugyanis Lélektolvajnak született. Iskolás volt, amikor rájött a képességére. Akkoriban olyan fiúcskának tűnt, mint a többi: sokat játszott az osztálytársaival, órán mindig a következő szünetet várta, és legszívesebben egész nap odakint focizott volna. Egy nap új lány jött az osztályba,

aki nagyon kedves volt mindenkivel. János az első pillanatban tudta, hogy a lány senki másé nem lehet, csakis az övé. Nem számított arra, hogy a lány lelke ezt a kívánságot meghallja, és odarepül hozzá. János percekig nézte az ujjai között táncoló fényt, a lelket, és úgy érezte, mintha csak visszatért volna hozzá egy régi emlék. Amikor kieresztette a lány lelkét az ujjai közül, az visszatért a helyére, de János tudta, hogy be tudná zárni bármibe, hogy megtartsa magának.

Ekkor kezdett kísérletezni. Nem komolyan, hiszen senkinek sem akart ártani, csak úgy kíváncsiságból. Néha kiszemelt egy-egy embert, és bezárta valamibe a lelküket. Hamar rájött, hogy szinte bármilyen tárgyba bezárhatja a lelkeket. A kedvence mégis az volt, amikor virágokba zárta a lelkeket. A virágok sokkal szebbek lettek a lélek látogatásától, és még azután is sokáig gyönyörűek maradtak, amikor már szabadon engedte belőlük a lelket. Az emberek észre sem vették, mi történt. Kicsit visszahúzódobbak, csendesek lettek, céltalanok, de János szerint ezzel semmi baj nem volt. Persze az érzékenyebb áldozatai sejtették, hogy valami nincs rendben velük, de senki sem gyaníthatta, hogy Kovács János ellopta a lelküket. Milyen ostobaságnak hangzott volna a dolog, nem? Persze ez nem tette kevésbé igazzá.

Egy nap történt valami, amit sokáig nem tudott megmagyarázni. Annyira rutinszerűvé vált számára a léleklopás, hogy nem vette észre, amikor ellopta a szomszédja lelkét. Csak utólag vette észre, amikor már túl késő volt. A szomszédban lakó kedves néni épp a rózsákat metszette a kertben. János azzal játszott, hogy kieresztette, majd újra bezárta a lelkét egy szép sárga rózsaszálba. Nem sejtette, hogy a néni azt a rózsát is le fogja vágni. Amikor ez megtörtént, János nem gondolt semmi rosszra. Úgy hitte, a lélek egyszerűen hazatért a levágott virágból, de tévedett. A szomszéd soha többé nem lett olyan, mint amilyen korábban volt. Mintha elvesztett volna valamit. János mindig megborzongott, amikor úgy emlékeztek vissza rá:

– Szegény öreg, elhervadt, mint egy virág, pedig milyen fiatalos volt.

János biztos volt benne, hogy ő tehetett a néni haláláról, de persze nem tudta bizonyítani. Ezután sokáig nem használta különleges képességét.

Csak felnőtt fejjel szokott rá ismét a léleklopásra, de akkor már sokkal óvatosabb volt. Csupa olyan „börtönbe” zárta a lelkeket, amelyek nem sérülhettek meg, mint az a sárga rózsaszál. Teltek az évek, és János egész kis lélekgyűjteményt szedett össze maga körül. Ha valaki kellemetlenséget okozott neki, vagy csak bosszantotta, annak a lelkét bezárta egy időre. Persze igyekezett odafigyelni, hogy egy idő után szabadon eressze a rabokat, de néha megfélekedezett róluk.

Ahogy telt az idő, azon kapta magát, hogy nem szívesen ereszti el a lelket. Csak úgy érezte jól magát az otthonában, ha az telis-tele volt lelkekkel. Persze egy ideig büntudata volt a dolog miatt, de sikerült racionalizálnia a tettét: ő gondoskodott az elrabolt lelkekről. Ápolta őket, vigyázott rájuk. Biztos sokkal jobban érezték magukat, mint akkor, amikor még a testükbe voltak zárva.

Hamarosan nem csak a házát töltötte meg rabul ejtett lelkekkel, hanem a virágboltot is. Kedvenc lelkeit azonban nem oda, hanem a kertben sorakozó fiatal fenyőfákba zárta. Nem volt csoda, hogy Kovács János fenyőinél szebbet soha senki sem talált karácsony előtt. Szinte ragyogtak az éltől a töves kis fenyők, hiszen éltette őket a lélek. Mind különböztek, mégis annyira tökéletesek voltak, hogy az emberek évről évre visszatértek Jánoshoz, hogy tőle vásároljanak. A töves kis fák egytől egyig ékességei lettek a kerteknek, utcáknak. A vásárlók szinte érezték, mennyire különlegesek a fenyők: tavasszal mind kiültették őket, a karácsonyfaárus biztatására. Csak János tudta, milyen különlegesek valójában, de ő soha senkinek sem árulta el a titkát.

Aznap a fenyőfák között ücsörögve és az új vevőkre várva újra kedvenc hobbijának hódolt: lelkeket gyűjtött minden fenyőfába, amelyeket magával hozott a piacra. Már csak két napja volt karácsonyig, és még akadt pár olyan fája, amelybe nem zárt egy lelket sem.

– Üdv! – szólította meg egy újabb vevő. János viszonzta a köszönést, majd ösztönösen elvette a fiatal férfi lelkét, hogy a mellette álló fenyőfába zárja.

A férfi szeme egy pillanatra elkerekedett, majd az egész teste egyszerűen eltűnt. János döbbenet bámult a hült helyére, majd pislogva nézett a fenyőfára, amely szinte ragyogott. Végül úgy döntött, nem törődik a dologgal. Eladta a gyönyörű fenyőt, és úgy folytatta a napját, mintha mi sem történt volna.

A dolog aztán újra meg újra megismétlődött a nap folyamán: amikor ellopott egy-egy lelket, az emberek teste is eltűnt, mintha ott se lett volna. Kovács János nem sokat törődött a dologgal, folytatta különös szokását, ahogy korábban is.

Már besötétedett, kigyulladtak a piac körül a karácsonyi fények, amikor az utca végén meglátott egy gyönyörű hölgyet. Sohasem látott még nála szebbet. Épp elhatározta, hogy most az egyszer le fogja küzdeni féltékenységét, és megszólítja a nőt, amikor valahogyan ő is eltűnt a szeme elől. Döbbenet meredt a kezében táncoló lélekre. Hiába eresztette ki az ujjai közül a lelket, az csak ott táncolt a levegőben megbabonázóan ragyogva.

– Miért? – suttogta.

János értetlenül pislogott rá.

– Miért tetted? – kérdezte. – Mással is megtetted?

A karácsonyfaárus lesütötte a szemét, de nem felelt. Annyira helytelennek hangzott volna azt mondani, hogy „már úgy megszoktam”.

– Már elengedtelek. Miért nem tértél vissza a testedbe? – kérdezte János.

A pislákoló lélek furcsán zengő hangon felkacagott.

– Ez a testem. Viszlát, tolvajom! – susogta, majd elsuhant.

János sokáig figyelte az egyre távolodó fénypontot a levegőben, majd sóhajtva a fenyőfáira nézett.

Lehunyta a szemét, és egyszerre eleresztette az összes lelket. Hadd térjenek haza még karácsony előtt.

– Épp ideje volt, János – hangzott fel mellette egy férfi hangja.

Amikor János a hang irányába kapta a fejét, szembe találta magát azzal az alakkal, akinek a teste először tűnt el a szeme elől, miután ellopta a lelkét.

– Ki maga? És mégis mi ez az egész?

A férfi sokatmondó mosollyal az arcán megrázta a fejét.

– Azt nem kell tudnod. Legyen elég annyi, hogy helyesen cselekedtél.

János értetlenül figyelte az elsétáló idegent, majd a fenyőfáira nézett, amelyek szinte élettelennek tűntek a számára. Máris bánta, hogy eleresztette a lelkeket belőle.

– Nézd, apa! – hallotta egy kisleány kiabálását. – Ezek a legeslegeslegszebb karácsonyfák! A bácsitól vegyél fát nekünk!

A kisleány gyorsan ki is választotta a legszépségesebb karácsonyfát, majd mielőtt az apukája fizetett volna, gyorsan odaszaladt Jánoshoz, és átölelte a lábait.

– Köszönöm, hogy gondoskodtál róla! Most már én fogok rá vigyázni, jó?

János mosolyogva megpaskolta a kisleány fejét, és arra gondolt: talán úgy is különleges lehet a fenyő, ha csak gondoskodik róla, ahogy eddig is tette évről évre.

Ládi Zsuzsa

Kolonics Zoltán – Lélek

Kitisztul a kép, s te benne látod magad.
Megéert a szív, mert nincs már benned harag.
Elfogadsz és elengedsz, ha te is szeretsz, megéertesz.
Értetlen álltál ki próbát sokáig, mert nem értek fel e jószágig.
Sokan láttak, meghátráltak, a pofonokat csak te álltad.
Fájdalomban nem osztozhatsz, a tisztulásban magad maradsz.
Sírva néztél tükörbe, könnyek mögül láttál a lelkedbe.
Már érzed az erőt, ami haladásra késztet,
Véletlennek tűnő találkozások útjára léptet.
Már hallod a hangot, ami egyre csak azt sugallja,
Hogy vágyódó szíved ikerlángját megtalálja.
Érted fáj most minden, hogy benned kiteljesedjen.
Érted lázad tiszta éned, alakítva, ahogy remélted.
Engedd magad az árral, sodródj most bátorsággal,
Bízz és hittel haladj, a bölcs útmutatástól el ne maradj.
Benned szunnyad a hely, ébredj hát, hogy boldogságra lelj.

Kolonics Zoltán

Kolonics Zoltán – Lélek – Találkozás önmagammal

Elcsigázott figyelemmel kísértem a felbukkanó alak útját. A távolból is jól látható igyekezete elindította bennem a gondolatokat. Vajon miért ilyen sietős? Honnan és hová iparkodhat ennyire, hogy lépteit így elnyújtja? Bárhogya is legyen, szemeim ott felejtődtek az igyekvő lábak nyomában. A szapora és hosszú léptek határozott irányt adtak útjának. Gyalogszerrel ezen az erdőszéli göröngyös úton nem megszokott a sietős léptű ember. Magamon éreztem lélegzetvétélet, ahogy azzal is ritmust ad tempójának. Egyre kíváncsibbá lettem, de a távolság nagy volt ahhoz, hogy adódott volna belőle akár egy köszöntés is. Ruházata a poros úthoz kellően igazodott, még az is lehet, hogy napok óta ebben vándorolt. Léptein tartotta tekintetét, és egy pillanatra sem csodált rá a táj gyönyörére, ami egyébként ebben a kora őszi időben varázslatos hangulattal borította a vidéket. A gödrökkel teli és kövekkel feltöltött gazdasági út, nehéz terep egy ilyen nagy lendülettel haladó embernek. A gondolatok egyre több kérdést vetettek fel bennem. Jól ismertem a környéket, hát egy pillanat alatt felmértem a lehetőségeket, miként provokálhatnék ki egy találkozást ezzel a furcsa idegennel. Hamar összeraktam magamban egy olyan útvonalat, ahol elébe érhetek. A domb mögött húzódott egy mélyebb talajú, de rövidebb út a patak partjáig, ahová az a földút is vezet, melyen az idegen haladt. 'Ha igyekszem, talán elé vághatok' – motyogtam magamban, és úgy döntöttem, hogy a patak fölött húzódó hídnál fogom bevárni. Ettől a pillanattól kezdve már másról kattogtak a gondolatok bennem. Nem a vándorra, hanem saját magamra irányult figyelmem. Számonkérő módon így korhóltam magamat; 'Ilyen ostoba ötletek miatt kell erőfeszítéseket tenned. Egyébként teljesen mindegy ki honnan és merre tart, tulajdonképpen miért érdekel ez téged. Jobb lenne hagyni az egészet és visszafordulni a napfényrel teli dombtető felé.' De a lábaim nem tágítottak az iránytól, ettől aztán a párbeszéd kisebb vitává fajult a fejemben, ahol pro és kontra érvek sorakoztak a kialakult helyzet mentén. 'Nem hiszem el, csönd legyen végre!' – a mondat fennhangon kicsúszott a számon, mintha valóban rendre kellett volna utasítani két veszekedő csibészt. 'Őrület, mennyire elszemtelenedtek fejemben a szabadjára engedett gondolatok. Jobb, ha tisztázunk néhány dolgot' – állapítottam meg, hogy ezzel lezárhassam a kialakult vitát. Aztán egy különös érzés kerekedett bennem. Olyan volt, mintha egy figyelő is bekapcsolódott

volna ebbe a monológba, és hirtelen ebből a helyzetből tekintetem magamra. Megszeppent hallgatásban éreztem a bennem kialakult változást. A figyelő szerep felvétele megnyugtató. A vita is elhalkult. Lépteim lelassultak, megálltam. Karjaimat leeresztve az égre szegeztem tekintetemet, és csak némán álltam. Földbe gyökerezett lábbal, mozdulatlanul hagytam, hogy átjárjon a rám áradó nyugalom és béke, melynek forrását nem ismertem. Szemhéjamban ellazult, arcomon kisimult a bőr. Éreztem, ahogy talpam találkozik a felázott földdel, és ahogy testemet gyengén simítja végig a langyos őszi szellő. Lélegzetem lassulni kezdett, és elmélyült bennem a csend. Azt sem bántam volna, ha örökre így kell maradnom. Teljesen átjárt egy szeretettel teli érzés, amiben semmi mást nem akartam, mint egyszerűen csak lenni. Az idő múlását nem éreztem, de hosszú percekig állhattam még mozdulatlanul. Már nem volt fontos, hogy az idegen miért és hová igyekszik. Találtam valamit az úton, amiért valójában egy lépést sem kellett tenni, mert az mindvégig ott volt bennem. Együtt élt velem, de csak most ébredtem rá, hogy egy vagyok vele. Figyelőként átélte velem életem minden rezdülését, sugallataival a kezdetektől segített utamon. Türelemmel várta ki a pillanatot, hogy a fejemben dúló gondolatviharak csendjében megmutathassa magát. Megértette velem, hogy én nem a gondolatom vagyok. A legbölcsebb és a felém legnagyobb szeretettel áradó létezőt ismertem fel benne, a lelket, akinek én vagyok a legfontosabb, hisz egy vagyok vele.

Kolonics Zoltán

Kiss Zita – Az antik állótükör titka

A szél továbbra is kitaróan fújt, de délutánra végre elvonultak a viharfelhők és a nap sugarai bevilágítottak az ódon kastély toronyablakán. Az antik állótükör szétszórta a fényét a használaton kívüli szobában, feltárva a legeldugottabb szegleteket is. Az egyikben két játékbaba bújtt össze, a másikban egy félfülű csacsi árválkodott, a tölgyfa íróasztal előtti szőnyegen pedig pár kártyalap hevert szerteszét. Az ajtó csikorogva nyílt ki és Kelda óvatosan dugta be a fejét a résen, majd a kíváncsiságtól hajtva belépett. Effi szorosan a nyomában volt, bár gyakran tekingetett a háta mögé, mert tilosban jártak. A bácsikájuk világosan közölte velük, hogy csak a földszinti helyiségeket használhatják, máshol nem játszhatnak. Ő viszont elutazott, a házvezető pedig az épület másik végében a vacsorát készítette, így kiváló lehetőség nyílt a felfedező útra.

Már majdnem becsukódott az ajtó, amikor váratlanul hozzáért valami Kelda bokájához. Egy pillanatra levegőt is elfelejtett venni, majd felsóhajtott, mert az elsuhanó árnyékban felismerte Torkost, a cirmos kölyökmacskát. Finom falatok reményében osont utánuk (pedig ebédnél már titokban kapott pár sült virsli darabot).

Sok kalandregényben olvastak eldugott toronyszobákról, csigalépcsőkről, rekeszekről és persze az elhunyt ősök bolyongó szellemeiről. Csalódottan néztek körbe a szinte teljesen üres szobában, mert abban reménykedtek, hogy valami titkos kincsre lelnek vagy felfedeznek egy rejtett átjárót. Torkos a félfülű csacsit megragadva felugrott az íróasztalra és elkezdett vele játszani. Kicsit kajla volt még a mozgása, s a játék hevében egyensúlyát veszítve, tehetlenül zuhant az íróasztal mögötti rozoga kinézetű támlás székre. Keldáék a zuhanás okozta zajra lettek figyelmesek. A szék darabjaira hullott szét, maga alá temetve a macskát. Ijedten szaladtak oda, hogy kiszabadítsák. Ekkor pillantották meg a kb. 3 cm átmérőjű érmét a szőnyegen.

Effi felkapta és a blúzához dörzsölve kifényesítette, majd a nap felé tartotta, hogy mindketten jól lássák. Az érme ezüst színű volt, széle recézetlen, az egyik oldalába egy nagy L betűt, a másik oldalába pedig egy tölgyfa makkot véstek. Elkapta őket a kincskeresés izgalma és áttúrták a szék darabjait. Az

ülőpárnában még hat érmét találtak az alapos kutatásnak köszönhetően. Ezután az íróasztalt vetették vizsgálat alá, de nem találtak semmit. Közben Torkos élvezettel továbbcincálta a félfülű szamarat. Egy újabb érme koppanására lettek figyelmesek, amikor leszakadt a másik füle is. Az érme az antik állótükör lábához gurult. Ekkor tűnt fel nekik, hogy maga a tükör legalább 20 cm vastag és a felső keretében 8 darab díszes virágfaragás volt, amelyeknek belső átmérője megegyezett az érmékével.

Megszólt a vacsorát jelző gong, így fel kellett függeszteniük a kutatást. Kapkodva, szinte rágás nélkül kanalzták be a kelkáposzta főzeléket, amit hétköznapi körülmények között csak piszkáltak volna. Gondolataik a talált érmék körül forogtak, s alig várták, hogy visszamehessenek a toronyszobába és lefekvésig fényt derítsenek a titokra.

Szerencsére telihold volt, ami jól megvilágította a helységet, így nem kellett elemlámpát használniuk, ami lebuktathatta volna őket. A további keresés nem vezetett eredményre, így felsorakoztatták az érméket a szőnyegen: A, D, E, G, I, L, N, R.

Effi belepróbálta az A betűs érmét az első virágba, majd a többit is behelyezte. Tökéletesen illeszkedtek, de az ég világon semmi sem történt. Szerettek szókirakókat játszani, így nem adták fel a próbálkozást: ALIG REND, LIGA REND, DAL INGER, DELI RANG. Semmi. Hiába törték a fejüket, s későre is járt, így visszatértek a szobájukba.

Másnap délelőtt Kendra vette fel a telefont a hallban. A nagybátyja hívta, hogy megváltozott a programja és hamarosan hazaérkezik. Ébredése óta az érméken törte a fejét, amikor hirtelen beugrott a megoldás. Effi éppen a szobájából lépett ki, amikor kézen ragadta és rohant vele tovább a toronyszobába. Olyan izgatott volt, hogy nem tudott egy épkezláb mondatot sem kinyögni. Csak fogta az érméket és az alábbi sorrendben illesztette be a keretbe: REGINALD. Így hívták a nagybátyját. Lélegzet visszafolytva váraoztak. Pár másodperc elteltével egy halk kattanás kíséretében a tükör elvált a hátsó kerettől.

A tükör hátsó falába egy mondatot véstek:

„Aki barátot talál, kincset talál.”

Alatta egy régi, megsárgult térkép volt, ami a kastélyt és a környező falvakat ábrázolta. 12 zászlót számoltak meg rajta, s 12 kis névvel ellátott rekeszt találtak a régi tükör hátsó keretében. Effi kíváncsian nyúlt az Elek feliratúba, amiben egy kb. 12 éves barnahajú, szemüveges fiú fényképét és egy 5 cm magas fából faragott baglyot talált. Kendra a Di feliratúban egy 10 év körüli szőke, copfos kislány képét találta valamint egy kék selyemszalag darabot. Izgatottan derítették fel egymás után a farekeszek tartalmát. Találtak hímzett zsebkendőt, vadliba tollat, rézgyűrűt, apró patkót, nyílhegyet, gombokat és még sok apróságot. A 8-as rekeszben a miniatúr gyalu mellett a 14 éves Jonatán temetési értesítőjére leltek. Annyira lekötötte őket a kutatás, hogy az ebédre hívó gongot sem hallották meg, csak az ajtó csukódására kapták fel fejüket. Reginald bácsikájuk állt mögöttük. Hirtelen elöntötte őket a büntudat, mert megszegték az ígéretüket. Aztán észrevették a könnyeket szeretett nagybátyjuk szemében, s a kitárt karjaiba szaladtak egy ölelésért.

A többi rekeszt már együtt nézték végig, s örömmel hallgatták a tárgyakhoz kötődő régi történeteit. 12 gyerekkori lelki jó barát és egy-egy csak rájuk jellemző apró ajándék, ami a hozzájuk kötődő emlékek felelevenítésére ösztönözte nagybátyjukat. Ebéd után közösen láttak neki a barátok felkutatásának. Másnap Kendra és Effi egy-egy színes lapokkal teli vastag füzetet kaptak ajándékba az alábbi felirattal:

„Kincsként kell őrizni a szívünkben az emlékeket.”

Kiss Zita

Hunka Zenta – Aki vagyunk még...

Egyszerre hideg borzongás járta át testét és lelkét. Amikor újra meg tudott szólalni, gépiesen elköszönt, majd lassan letette a kagylót. Mereven bámult maga elé. A gondolatok csak úgy kavarogtak a fejében. Teljesen hihetetlen volt, amit az imént hallott és mégis tudta, hogy igaz.

Egy hete találkozott először – és most már remélte, hogy utoljára – négy-szemközt a férfivel. Két éve ismerték már egymást felszínesen. Az ex-barátja apja volt. Jóvágású és jó humorú férfi, de nem az esete. Energiagyógyítással foglalkozott, ezért kereste fel. Szüksége volt valakire, aki a szakítás óta fellángolt depresszióján segít. Annyira szüksége volt rá, hogy a legjobb barátnője húsvéti meghívását is visszautasította miatta.

Kora délelőtt érkezett meg a férfihez a jól ismert lakásba. Csak ma nem a fiúhoz, hanem az apához jött. A fiú otthon sem volt. A férfi energetizálta és a csakráit tisztította meg, miközben sokat beszélgettek is. Későn ért véget a nap, ezért ott maradt éjszakára. Egy apró szobában ágyazott meg neki a férfi, míg maga a nappaliban aludt. A harmadik szobába késő éjjel érkezett meg a fiú. Hallotta, mert az intenzív napot követően soká aludt el. Küzdött. Úgy érezte, a férfi hívja őt magához a másik szobába. Ellenállt. Imádkozott. Aztán lassan, sokára álomba szenderült.

Másnap reggel kipihenten, felszabadultan ébredt. Végre el tudta engedni a fiút. Míg az állomáson a vonatra várt, furcsa érzése támadt. Később sem tudta megmondani, vajon valóság volt, vagy csupán a képzelete játszott vele. Néhány pillanatig úgy érezte, hogy ott van mellette láthatatlanul egy gyermek. A kislány, aki hozzá és a fiúhoz akart leszületni, de akit sosem fogant és szült meg neki. Akit most szeretettel útjára bocsátott, hogy máshol megszülethessen. Beleborzongott volna, ha tudja, hogy a legjobb barátnője aznap ment inszeminációra és kilenc hónappal később egészséges kislánynak adott életet.

A lányka nem az első gyermek volt, akit nem fogadott el. Az első barátjával való legelső együttléte után egy hónapig rettegett, hogy az óvszer ellenére mégis babája lesz. Bár nagyon szeretett volna gyermekeket, de nem úgy és

nem akkor. És – mint később arra is rájött – nem attól. Imája meghallgatásra talált és nem fogant meg a baba. Talán ő volt az, aki évekkal később majd bejelentkezik, amikor az első babája megfog. Az, aki három héttel később, borsónyi testecskéjében szép csendesen távozik egy vonat nyilvános illemhelyén keresztül. Ki tudja... Ez most még időtlen messzeségben van. Még nem ismeri a fiút, akinek majd háromszor fogan babát, hogy egyszer meg is tudja szülni. Akivel háromszor élük majd át a gyermekvárás csodáját és egyszer a születését. Akivel kétszer siratnak távozó magzatot. Majd. Évek múlva.

Most még csak a férfi a jelen és az a pár mondat, ami tűzbe borította az arcát és jéggé dermedtette a szívét. Az a pár mondat, ami igazolja hitét, de leleplezi a vágyat. A vágyat, mellyel két nappal korábban aludni tért magányos ágyába. Az ágyba, amit pár hete még a fiúval osztott meg. Az ágyba, ahol akkor este a teste – akarata ellenére – a férfi után vágyott. A maga számára is meglepő módon lett úrrá rajta a vágy, amelyről senkinek nem beszélt. Legfőképp a férfinak nem. Mégis tőle hallotta pár perccel ezelőtt: „Ki sem néztem belőled, hogy ilyen jó lepedőakrobata vagy. Tegnapelőtt éjjel igencsak meglepett a látogatásod. Tüzes egy éjszaka volt. Máskor is látogass meg!” Megdöbbsent és szégyellte magát. Soha többet nem akart beszélni a férfivel. Azt pedig erősen remélte, hogy a lelke sem téved arra újra. A lelke, amiről így kellett megbizonyosodnia, hogy tényleg létezik. Ahogy a megszületni kívánó gyermekeké is. Most már tudta.

Hunka Zenta

Palotai H. Zsófia – Ramóna

Tisztelt Böhm Úr!

Rafael Ramóna vagyok, 16 éves. Már négy éve hatalmas rajongója vagyok az Ön nagyszerű fantasy–sorozatának, Az angyalok alkonyának. Az eddig megjelent könyveket már legalább tízszer olvastam, és az internetes rajongói klubba is beléptem. Sajnos az író–olvasó találkozóra még soha nem jutottam el, mert tízéves koromban egy ritka betegséget diagnosztizáltak nálam, és a kezeléseket nagyon megnehezítették az életemet. Az iskolából is ki kellett maradnom, jó ideje az otthonomat sem hagytam el. Tegnapelőtt azt mondta a kezelőorvosom a szüleimnek, hogy már nincs sok időm hátra, és ők hiába próbálják ezt titkolni előlem, én mégis kitaláltam abból a gyászos hallgatásból, amellyel azóta körülvesznek engem. Úgyhogy elgondolkoztam, mi lehetne az utolsó kívánságom, amely nélkül soha nem nyugodhatnék békében, és arra jutottam, hogy muszáj megismernem Az angyalok alkonya utolsó kötetének cselekményét, amelyet, ha jól tudom, Ön még csak most ír.

Tisztában vagyok azzal, hogy ez egy rendkívül bizalmas dolog, ezért eszembe sem jutna olyat kérni, hogy írja meg e–mailben, de ha esetleg meg tudna látogatni az otthonomban, és négy szemközt elárulná, hogyan végződik ez a csodálatos történet, amely nekem annyi erőt adott eddig is, elmondhatatlanul hálás lennék. Senki nem hallja majd, amit nekem mond, és én soha senkinek nem fogom elárulni, amíg még élek. Ha teljesítené ezt a kívánságomat, Böhm Úr, én lennék a legeslegboldogabb ember a világon! Előre is nagyon köszönöm a válaszát, és remélem, hamarosan (már amennyire az én állapotomban még lehetséges) vendégül láthatom Önt!

Üdvözlettel,

Rafael Ramóna

UI. A csatolt fájlban találja a címetet és a térképet.

*

Gábor rendkívül ízléstelennek találta a házat, amely az agglomerációt az utóbbi tíz évben benépesítő újjgazdag családi otthonok ékes példája volt. Miközben várta, hogy valaki kaput nyisson, azon tűnődött, mi készíthet arra bárkit is, hogy rózsaszínre fesse a háza falát, és utána lazacszínű kőburkolattal fedje be a teraszt. Még az is feltűnt neki a foghíjas kerítés mögött, hogy a

kertben egy sziklakertbe oltott szökőkút csobog. Végre–valahára megjelent egy ételfoltos pólós, lenőtt hajú asszony.

– Jó napot kívánok, Böhm úr! Annyira nagyszerű, hogy eljött! Ramóna már nagyon várja Önt! Én az édesanya vagyok.

Gábor kényszeredetten mosolygott, és hagyta magát végigvezetni a kerten. Közelebből már az is feltűnt neki, hogy a szökőkutat zöldre festett kőbéka– és hófehér kőangyalkafejek díszítik. Ramóna anyja folyamatos fecsegéssel próbálta palástolni a zavarát, de Gábor nem a szavakra figyelt, hanem arra, hogy micsoda sötét karikák húzódnak a nő szeme alatt, hogy folyamatosan gyűrögeti a már amúgy is leharcolt póló alját, és hogy milyen tompa a tekintete. Amíg elérték a házat, harsányan örvendezett a kislánya örömén és egyúttal röstelkedett a saját elhanyagoltsága miatt (“Tudja, Böhm úr, sajnós már két hete nem is mehettem ki az utcára, mert Ramikám rosszul volt, és az unokahúgom vásárolt be a családnak...”).

Betolakodóként kezel, gondolta Gábor, hiába minden erőltetett vidámság. Persze megértette az anyát. Végére is neki, Ramóna kedvenc írójának, tényleg semmi köze a családi tragédiához. Egy félórácskát tölt itt, elszórakoztatja a lánykát, talán meg is hosszabbítja egy–két nappal az életét és vele a szenvedéseit. Talán ostobaság volt idejönnie, és talán az asszony is tudja, hogy ő tudja. A házba érve felkavarodott a gyomra a csípős hipószagtól.

– Sajnos az egyik kezelés mellékhatása, hogy Ramika gyomra nem tudja magában tartani az ételt – magyarázkodott az anya. – Ne haragudjon, ha esetleg rövidebbre kell fogniuk a beszélgetést, mint tervezte. Gondolom, nehezen talált ide, és persze bármeddig szívesen látjuk, de ha...

– Figyeljen ide, Rafaelné! – Gábor, hogy mondandójának kellő nyomatékot adjon, megállt a csicsás előszobában. – Amíg én a lányával társalgok, senki más nem tartózkodhat a szobában, de a legjobb lenne, ha a házban sem. Megtennék, hogy kimennek a kertbe erre a röpke félórácskára?

Látszott, hogy az anyuka köpni–nyelni nem tud.

– De Böhm úr, a lányomnak folyamatos felügyeletre van szüksége! Az unokahúgom ápolónő, most is bent van vele, legalább ő hadd maradjon. Ramónán

kívül egyikünk sem olvasta a könyveit, azt se tudjuk, melyik szereplő kicsoda, és az unokahúgom teljesen megbízható, és...

– Nem, asszonyom. Ebben a tárgyban nem ismerek alkut, hiszen az életem munkájáról van szó. Az egyetlen megbízható ember csak az lehet, aki... – Majdnem azt mondta, hogy “aki a beszélgetés után a sírba viszi a titkot”, de szerencsére időben észbe kapott. – Aki, izé, hogyismondjam, nem veszi fel hangrögzítő telefonnal, amit beszélek. Úgyhogy az összes telefont is vigyék ki magukkal a kertbe, érthető?

Rafaelnén látszott, hogy vissza akar vágni, de valahogy erőt vett magán, és minden ellenkezését egyetlenegy élesen kifújtt levegőbe fojtotta.

– Hát jól van, Böhm úr, remélem, nem lesz ebből gond. Erre tessék.

A barackszínű lányszobában valaha egy baldachinos hercegnős ágy állhatott, legalábbis inkább az volt idevaló, nem ez a kórházi, állítható magasságú alkotmány. Benne Gábor a világ legvisszariasztóbb teremtményét pillantotta meg afféle félig ülő, félig fekvő pózban. Az arc és a bordák csontjai kegyetlenül meredtek elő a papírvékonynak tűnő bőr mögül, és mintha minden mozdulattal közelebb kerültek volna ahhoz, hogy át is lyukasszák azt, mint valami hárttyát. Az infúziós állvány szinte szélesebbnek tűnt, mint az a bénán csüngő kar, amelybe folyamatosan csöpögtette a gyógyító mérget. Ramóna tekintete legalább olyan tompa volt, mint az anyjáé. Már most úgy festett, mint egy hulla.

Mellette egy jól fejlett, kicsit duci, kora huszonéves lány dörzsölte a kezét valami fertőtlenítőszerrel. Dús, sötét haja lófarokban omlott a vállára. Gábor máskor azt állapította volna meg, hogy igen csinos, de most inkább megriasztotta a szerencsés egészségnek ez a borzalmas ellenpontja egy élőhalott mellett, akinek csak néhány centiméternyi, szeszinű sörtehaj mered a fejéből, és akiről a betegség minden nőies gömbölydedséget lerágott.

– Ramika, megérkezett az író úr! – konferálta be őt az anyuka fülig érő műmosollyal. – Szandika, neked most ki kell jönnöd innen. Mi nem hallhatjuk az író urat.

– De ha valami történik? – felelt az unokahúg.

– Semmi baj nem lesz – szólalt meg reszelős hangon Ramóna. – Menjetek ki, Anyu. Így beszéltük meg.

Gábor gyorsan ellenőrizte, hogy szobácska ablakai az utcára néznek. Tehát ha tényleg a kertbe küldi ki őket, akkor nem fognak hallani egy szót sem. Kivéve persze, ha direkt kiosonnak az utcára, és a muskátlis ládákhoz tapasztják a fülüket... Na ne már, hessegette el a gondolatot, ez már tényleg üldözési mánia, hiába nem árt az óvatosság.

– Akkor ha megkérhetném, távozzanak a hátsó kertbe.

A két nő félig bosszús, félig aggodalmas pillantást váltott, aztán elhagyták a szobát. Zavart csend hullott Ramóna és Gábor közé, és az író érezte, neki kellene megtörnnie. De hogyan?

– Angyalneved van – nyögte ki aztán kínosan. – Az első kötet eredeti verziójában nagyobb szerepet adtam volna Rafael arkangyálnak, de aztán valahogy túl sok lett a szereplő, és visszavettem belőle. Vagyis az ő szerepének egy részét belevettem Gábriel karakterébe.

Ramóna mosolygott.

– Anyu és Szandika nem merik kimondani azt, hogy hamarosan meghalok. – Krákgogott, erőlködött a beszédben, Gábor látta, mennyire szenved. Mégis folytatta. – Azt mondják, “amikor Ramikánk már angyal lesz a Mennyrországban”. De ez hülyeség, nem, Böhm úr? Az angyalok DNS-rendszere egészen más, mint a miénk.

– Hát legalábbis az én könyvemben igen.

– Szóval mi lesz a vége? A lázadók nyerik a háborút, vagy a szövetségesek? És mi lesz az emberekkel?

Gábor szíve kalapálni kezdett. Eszébe jutott az évekig tartó zsonglőrködés a szereplők sorsával. Az éjszakába nyúló, elkeseredett vázlatírás, a telefirkált, aztán kihajított füzetek. A pont, amikor már bizsergett az ujja, hogy végigzongorázhasson a billentyűkön, és a képernyőn megláthassa a negyedik kötet első néhány betűjét. Egyszerre rászakadt a regényírás egész izgalmas intimi-

tása, és még egyszer, utoljára megriadt attól, amire, azt hitte, már felkészült. Olyan volt, mintha a szüzességét akarná másodszor is elveszíteni, ezúttal egy magatehetetlen, reszelős hangú, a földi létből folyamatosan fogyatkozó tinédzserrel.

– Senki sem nyeri meg a háborút, értelmetlen áldozat lesz az egész. A végén gyakorlatilag két vesztes fél marad, és az angyalok örökké visszahúzódnak a mennyekbe. Elveszítik a közvetlen kapcsolatot az emberekkel.

– Valami ilyesmire számítottam – bólintott Ramóna. – Szóval Micháel sem tudja megakadályozni? Gábriel sem?

– Ők döntik el végül, hogy ez a helyes út. Helel persze ellenzi. Ő a könyv elején nagyon csúnyán összeveszik Micháellel, és ezért végig külön utakon jár. Az embereket ő kapcsolja be a harcba, mert a többi arkangyal inkább tudatlanságban tartaná őket, ahogy eddig is. Még akkor is marad egy kis feszültség a kétféle hozzáállás között. De aztán Helel is beadja a derekát.

– Fú, ez nagyon izgalmas. – Ramóna még egy aprócska nevetésért is szörnyű árat fizetett; az arcát összerántotta a fájdalom. – Tudtam, hogy Helel nem fogja azt csinálni, amit a többiek mondanak, ez annyira nyilvánvaló már az első könyvtől kezdve. Ő a második kedvenc szereplőm. Azrael az első. Tényleg, vele mi lesz?

– Szenvedni fog, mint mindenki más is. Az egész könyv egy hosszú, elnyújtott szenvedés. – “Mint a te kis maradék életed”, gondolta, de nem mondta ki. Nem illett a beszélgetés ál-könnyed hangvételéhez. – Írni is az, ezért haladok vele ilyen lassan.

– A netes rajongói klubban azt találgatjuk, lesz-e Azraelnek a végén emberi szerelme. – Ramóna szemhéja lejjebb húzódott, és Gábor rájött, hogy ez egészséges korában afféle cinkos-hamiskás nézés lehetett. – Erről tud valamit mondani, Böhm úr?

– Nem lesz – szögezte le a férfi. – Az angyalok nem lehetnek szerelmesek, ott van feketén-fehéren már az első kötetben, ezt már elég sokszor kifejtettem az író-olvasó találkozókön is.

– Jaj, de kár! – csóválta a fejét a lány. – Pedig az olyan szép lenne!

– A könyvem a sötét és a fény összecsapásáról és az elkerülhetetlen elfogadásáról szól, nem valami bolondos, kamaszos szerelemről. De persze az ifjú lányrajongók soha nem adják fel a reményt.

Ramóna elnevette magát. Aztán a kuncogás köhögéssé, majd öklendezéssé torzult. Gábor érezte, ahogy a szívét és a gyomrát szinte lenyomja a pánik. Ki kellene futnia a hátsó kertbe, de a lábát a padlóba gyökerezettette a gondolat, hogy mire visszatér az anyával, addigra Ramóna megfullad, és ő mégis részese lesz a legszönyorosabb családi gyásznak... Mekkora idiótaság volt idejőnni...!

Az ajtó kicsapódott, és Szandika rontott be rajta, nyomában az aggódó édesanyával. Egy szempillantás alatt a saját vállára hajtotta Ramóna fejét, és óvatosan, gyengéden rázogatta, talán hogy kijöjjön, aminek ki kell jönnie. Eközben valami gyógyszert is próbált a szájába csöpögtetni, amiről azonnal látzott, hogy veszett ügy. Rafaelné a kezét tördelte és ostobán jajgatott.

Gábor még mindig nem tért magához az előbbi iszonyatból, de emellé hirtelen felszökkent egy másik érzés is: a harag.

– Maguk nem is mentek ki a házból!

– Nem hallottunk semmit abból, amit beszéltek, Böhm úr, higgye el... – magyarázkodott az anya. – De muszáj volt fél füllel figyelniük arra, hogy Ramika nem lesz-e megint ilyen nagyon rosszul.

– Ha fél füllel erre figyeltek – vágott vissza dühösen Gábor –, akkor arra is figyeltek, amit mi beszéltünk!

– Fogja már be a pofáját! – csattant fel Szandika is. – Ha annyira nem tetszik magának, hogy neadjisten hallottunk három kurva mondatot, mert aggódunk az unokatesóm életéért, akkor menjen haza és írja át a kibaszott könyve végét. Nem fogja fel, hogy itt egy ember életéről van szó, nem egy köteg kurva papírról?!

– Jaj, Szandika, hogy beszélsz az író úrral... – lamentált ijedten az anyuka. Úgy tűnt, hogy mindjárt elájul, és Gábornak derekasan kellett küzdenie, hogy ne sajnálja meg. Akár beteg a gyerek, akár nem, őt itt igen csúnyán félrevezették.

– Ugyan, nehogy már megvédd ezt a seggfejet! – fröcsögött tovább Szandika.
– Biztos csak azért jött ide, hogy ebből is reklámot csinálhasson a hülye könyveinek. Őt nem is érdekli Ramóna!

A beteg kis test időközben annyira rázkódott a kintől, hogy Szandika alig bírta tartani. Mégsem hagyta abba a monológot, és Gábor már nem is tudta, bosszankodjon-e tovább, vagy inkább meneküljön el a kétségbeesés gyilkos haragja elől.

– Holnap biztos kijön majd az újságban, hogy milyen jó arc volt, hogy teljesítette egy beteg utolsó kívánságát. Hát bazmeg. Idejön, és úgy csinál, mint valami király, ugráltat minket, és veszélyezteti annak az életét, aki miatt elvileg idejött. Hülye barom! Inkább tényleg húzzon innen, mielőtt hozzávágok valamit...!

– Akkor a viszont–nem–látásra – mondta Gábor, és otthagya a szobát a hisztérikus, az ijedt és a haldokló nővel együtt.

Méghogy eladnám az újságnak, puffogott magában még akkor is, amikor az autója percről percre messzebb repítette a szörnyű szituációtól. Azt kellene még csak. Ez magánakció volt, igazi emberbaráti szeretetből, amelyet a kiadónak sem mondott volna el soha. Inkább az áll majd a holnapi újságokban, hogy **KITÁLAL AZ ÁPOLÓNÓ: NEM LESZ SZERELMI SZÁL AZ ANGYAL-TETRALÓGIA UTOLSÓ KÖTETÉBEN!** Vagy éppen: **A NAGY LELEPLEZÉS: ÍGY VÉGGŐDIK MAJD A TÖRTÉNELEM ELŐTTI KOZMIKUS HÁBORÚ TÖRTÉNETE.** Vagy valami hasonló borzalom.

Rátaposott a gázpedálra, és elindította az ablaktörlőt, pedig csak pár csepp eső hullott a szélvédőre.

*

Az egész bevásárlóközpont karácsonyi fénybe borult. Szandra gyűlölte látni a vidám, kipirult arcú embereket, akik ajándékokat vásárolnak a szeretteiknek. Ettől csak még jobban nőtt az az üresség, amely belülről falta fel a lelkét.

Ramóna éppen négy hónapja halt meg. Kegyes volt hozzájuk a sors, mert este történt meg, amikor az apja is otthon volt, és így mindannyian elbúcsúzhattak tőle. Szandra emlékezett az utolsó hideg vizes rongyra, amellyel megtörölte Ramóna homlokát, miközben a két gyermektelenné váló szülő az ágy lábánál zokogott. Emlékezett, hogy ő hívta fel a halottszállítókat, aztán a saját anyukáját, habár őt is úgy fojtogatta a sírás, hogy alig bírt beszélni. Emlékezett, hogy alig egy órája vitték el Ramóna holttestét, neki máris azon kellett gondolkodnia, hogy visszaveszik-e még a kórházba, ahonnan három éve eljött, hogy minden idejét az unokatestvérének szentelhesse. Az egész reménytelen éjszakára emlékezett, amely utána borult a nagynénjéikre, na meg órá, akiknek hirtelen értelmetlenné vált az egész addigi küzdelme.

Azóta is értelmetlennek tűnt minden. A karácsony főleg. Milyen kedves meglepetést adhatna például a Rafael házaspárnak, akiktől a legdrágább kincsüket ragadta el a sors...? De azért csak nézelődött, mint eddig is minden évben, hátha az évről évre ismétlődő rutin visszahoz egy keveset a saját életkedvéből. Igaz, eddig inkább csak rosszabb lett.

Egy könyvesboltnál különösen rátámadt a tehetetlen gyűlölet. Hatalmas, szalagos reklámtábla hirdette, hogy végre megjelenik az angyalos sorozat várva várt utolsó kötete. Az a szemét író! Hiába áradozott róla annyit Ramóna, hogy milyen csodálatosak a könyvei, ha emberileg egy nulla. Igaz, éppen Ramóna volt az, aki megbocsátott neki. Az anyja meg azt mondta utólag, hogy egészen máshogyan kellett volna megszervezni ezt a találkozást, és tényleg nem volt teljesen korrekt tőlük, hogy hazudtak Böhmnek. Maga Szandra továbbra is kitartott a dühe jogossága mellett: "Be kellene zúzatni az összes hülye könyvét annak a baromállatnak!" Rami apja meg, aki aznap is sokáig melózott, este végighallgatta mindhárom változatot és arra jutott, hogy ha a lánya élvezte a sajnos túl rövidre vágott beszélgetést, és neki szimpatikus volt ez a Böhm, akkor valójában minden rendben van.

Nem mintha bármi is rendben lett volna, gondolta Szandra, de most már mindegy.

Nem is értette, miféle erő vonzza be mégis a boltba, hogy megnézzze magának ezt a könyvet. Talán csak szintiszta mazochizmus, vagy annak a posztumusz elismerése, hogy ez a seggfej Böhm azért mégiscsak rengeteg boldogságot csempészett Rami rövidke életébe. Leemelte a legfelső könyvet a piramisforma halomból. Fekete alapon vörös, absztrakt mintázatú borító. Az orrához emelte, beszippantotta a kellemes újkönyvillatot, majd találomra kinyitotta egy oldalon.

Azrael megfogta a lány kezét, és a fejedelemségek tanácsa elé vezette. Ő nagyot nyelt, mert érezte a háta mögött az összes arkangyal helytelenítő pillantását, de most már nem tehetett mást.

– Ő az – mondta Azrael, és elengedte a kezét. – A kulcs, amely győzelemre vezethet minket.

– Másmilyen, mint mi – mondta Uriel, és felhúzta az orrát.

A lány a szeme sarkából látta, hogy Azrael meginog, de aztán kimondta, amit a többiek amúgy is tisztán éreztek:

– Igen, más. Valaha ember volt. Minden hatalmammat bevettem, hogy olyanná varázsoljam, mint mi magunk. Nemcsak azért, mert közvetítőre van szükségünk a világok között, hanem mert én...

– Nem mondd, hogy elcsábított az emberhús... – morogta Gábrriel.

A lány ekkor már nem bírta tovább szó nélkül, hiába rettentette vissza az angyalok fenyegető sokasága.

– A halálomból váltott meg így, ő, a halál angyala, végtelen hatalmánál fogva. Amíg erőm teljében lévő ember voltam, és a sűrű anyagban éltem, nem volt közünk egymáshoz.

– De most van – felelte jéghidegen az egyik fejedelemség.

– Hogy hívnak? – kérdezte Micháel.

A lány már nem emlékezett a nevére, így tanácstalanul és ostobán álldogált. De Azrael helyette is megválaszolta a kérdést.

– A másik világban, ahol az idő, a tér és a lét mást jelent, Ramónának hívták.

Szandra ijedten csapta be a könyvet.

Eszébe jutott az a végzetes délután, amikor Böhm náluk járt. Ő ráordított, hogy ha nem tetszik valami, akkor menjen haza és találjon ki új véget a történetének, mint amit Raminak mesélt pár perccel azelőtt.

Lehetséges lenne...?

Visszatette a könyvet a helyére, és szinte menekült a boltból, a bevásárlóközpontból, az egész világból. Persze, ha nem csak képzelgett az előbb, akkor... Vissza kellene jönnie egy tisztább pillanatában, rendesen végiglapozni a könyvet, sőt, akár meg is venni a nagynénéieknek karácsonyra, mint valamit, ami a lányukra emlékeztet, vagy éppen... Beleborzongott egy gondolatba, amely még csak szavakká sem formálódhatott a fejében, mert túlságosan gyönyörű és kínzó volt hozzá. Igen, holnap visszajön. Vagy holnapután.

Vagy valamikor, amikor már nem forog így körülötte ez a fényekkel felcicomázott, ünneplőbe öltöztetett világ egy köteg papír miatt.

Palotai H. Zsófia

Gyarmati Magdolna – Farkas a tetőn

Juli néni lassan cammogott haza a piacról. Vállát görnyedtre húzta a kosár. Vastag, kifakult, barna kabátja a bokájánál himbálózott. Kopott, magas szárú cipője akkurátusan bekötve. Álla alatt a szorosra kötött kendő, kicsit félre csúszott a cipekedéstől. Mindenki ismerte a faluban, kiköszöntek neki az ablakon át az emberek. Egy-két gyerek is mellé szegődött néha. Most egy apró lányka szaladt ki hozzá az útra. Nyikorogva csapódott be utána a kertajtó. A mellettük elhaladó három fiatal férfi, vissza is fordult a zajra. Kutakodó sötét tekintettel néztek a távolodó két kedves alak után. Kaffogó, trágár, félbeharpott szavaik egymásról visszaverődve sokszorozódtak. A gumicsizmás még mutogatott is utánuk, de két társa tovább lódította őt az úton. Beszédüket halkabbra fogták. A bakancsos az órájára mutogatott, hogy igyekezzenek. De a harmadik, a kitaposott, szakadt sportcipős, még akart inni egyet a sarki kocsmában, ezért sietősebbre fogták, és elrappoltak az ivó irányába.

A kislány fürgén szedte pici lábait. Máskor is sétáltak már így együtt, hazafelé. Szerette a nénit, mert mindig volt egy-két kedves szava, kosarában piros cseresznyepár, amit viccesen a fülére akasztott, picinyke piros alma, ami éppen elfért a tenyerében. Télen dió, mogyoró, karácsonykor finom szaloncukor. De, ha nem volt nála semmi, akkor is jó volt mellette sétálni, mert, ahogy a ház előtt letette a kosarát, és a kabátja zsebében kotorászott, mindig kedvesen rámosolygott. Talán hálából a jó társaságért. Aztán amikor kinyitotta a kaput, búcsúzóul még megsimogatja a fejcskáját is.

A pici lány nézte, ahogy a néni felveszi a két kosarat, belép a kertbe, aztán megint leteszi a nehéz csomagokat. A keskeny járdaszigeten megfordul, bezárja a kertkaput, és még int egy utolsót. Egy ideig még ott állt a kapuban figyelve, aztán nekiiramodott és haza szaladt. Két apró copfocskáján, vidáman lobogott a már rég kibomlott masni.

Juli néni végre pihenhetett egy kicsit. A konyhaasztalnál ülve fújta ki magát. Vágott egy finom, puhaszelet kenyeret. Lassan, jóízűen falatozva megette. Amikor felállt, szoknyájáról párszem morzsa hullott a földre. Apró kutyája előbújt a sarokból, és érdeklődve szimatolta. Lassan besötétedett. Juli néni a legnagyobb fazekába vizet engedett, és feltette a tűzhelyre. A lángok pattog-

va ébredtek alatta. Aztán megmosta a zöldségeket és az asztalhoz visszaülve elkezdte pucolni. A kicsi kutya a fülét hegyezve az éjszakai hangokra, nyugtalanul hallgatózott, és szimatolt az ajtónál.

Aztán hirtelen óriási zaj támadt, és elszabadult a pokol. Recsegett ropogott az öreg háztető, majd hatalmas porral, korommal, a sportcipős a fazékba zuhant. Pont a hátsófelével esett a forró vízbe. A torkából feltörő üvöltéssel egy időben, a két társa is rázuhant. Abban a pillanatban, mind hárman ordítva lefordultak a tűzhelyről, és a földre zuhantak.

A szomszéd házakban sorra oltották fel a lámpákat. Közben a zaj még nagyobb lett. A pöttöm kutya ijedten ugatott, és a kamrából előszaladó cica is hangosan nyávogott félelemében. Aztán a környék összes kutyája is rákezdte. De szerencsére, a közelben lakó Kati néni fia azonnal tudta mit kell tenni. Felkapta a telefonját, és hívta a rendőrséget.

Hamar odaértek, nem volt messze az állomás. Két autóval jöttek. Az elsőben ült az a szép szál, magas bajszos, fiatal rendőr, aki mögött mindig kuncogva sügnak össze a falu asszonyai. Már örült nagyon. De amikor meglátta, hogy nem is egy, hanem három gaztevőt vihetnek el, akkor örült csak igazán. Most már biztos a karácsonyi jutalompénz. A megégett gonoszok keservesen vinyogtak a földön fetrengve. Onnan kellett felnyalábolni őket.

Amilyen nagy volt az ijedtség, a lárma, olyan hamar csend is lett. Juli néni ott állt a konyha közepén. Minden koszos, poros, kiborult. Ormótlan nagy folt éktelenkedett a plafonon, látszottak a téglák. A konyhát belepte a korom és a vakolat. Juli néni felsóhajtott. Ajjaj, hát ezzel ma már nem sokat lehet kezdeni, és szomorúan lefeküdt aludni. A cica és a kutya a lábához kucorodtak össze gömbölyödvé. Így aludtak el együtt.

Másnap már korán reggel átjött Kati néni. Jött a fia is, és hozta a barátait. Megjavították a kéményt, a tetőt, a plafont. Helyére tették az elmozdult tűzhelyet, és szépen letakarították. Mikor mindennel kész lettek, begyújtottak, és a kis konyhát felmelegítette az otthonosan pattogó tűz. Később még átjött néhány asszony is a szomszéd házakból, de jöttek a falu végéről is segíteni. Közösen megfőztek, és együtt megették a finom levest. Nagyon jó ízű zöldségleves volt, és maradt holnapra is belőle. Juli néni nem kell majd a főzéssel bajlódnia. Sütöttek finom kalácsot is, az is eltart majd jó néhány napig.

Estefelé megérkezett a pici lány is, a két tündéri kis copfjával. Most ő hozott egy édes–mézes szaloncukrot a néninek. Kis kezében óvatosan szorongatva nyújtotta át a cukrot. Juli néni két tenyerét az apró öklöcske alá tartotta, és ahogy a cukor a tenyerébe hullott, érkezett egy könnycsepp is. De Juli néni azt mondta, hogy semmi baj, csak a cukor ezüstoffényű papírja csillant bele a szemébe.

Gyarmati Magdolna

Gacov Katalin – Érettségi

A lány matrózblúzban, fekete szoknyában ült az asztalnál, teljesen belemélyedve az előtte fekvő füzetbe. Keze remegett, ahogy lapozott. Az ablakok zárva voltak, de a teremben a kora délelőtti óra ellenére forróság uralkodott, a bent lévő tizenöt izguló fiatal gyorsan elhasználta a levegőt. A lány nem törődött a körülötte zajló eseményekkel, nem hallotta az élménybeszámolókat, nem állt be az esélylatolgatók közé.

Előre lógó, hosszú barna haja takarta arcát, így nem látszódott, hogy már régen nem a történelmet olvasta. Üres tekintettel bámulta a mondatokat, lelke a múltban járt. Már megint. Két hónapja nem telt el úgy nap, hogy ne gondolt volna Rá.

Nem tehetett róla, igazán megpróbált mindent, hogy a tanulásra koncentráljon. Olyan becsületesen kidolgozta az összes tételt, hogy szinte az egész osztály abból tanult. Mert addig, amíg olvasta, és írta az anyagot, nem tudott másra gondolni. Csak ő volt, a könyvek, meg a toll, és a színes filcek. Nagy figyelmet fordított arra, hogy szép, áttekinthető jegyzetei legyenek. A címet pirossal húzta alá, az alpontokat zölddel, az egyes bekezdéseket pedig sárgával. Néha használt még kék hullámvonalat is, a nyomaték kedvéért. Olyan szépen írt, mint még soha, hiszen volt ideje felkészülni a szóbelire, több mint egy hónap.

Elérkezett az utolsó hét, és rádöbbsent, hogy semmit sem tud. Elővette a magyart, olvasni kezdte a tételeket, de figyelme hamar elkalandozott. Arra az áprilisi napra gondolt, amikor minden megváltozott. Akárhogy küzdött, néhány oldal elolvasása után a betűk helyén édesapja arca jelent meg. Az a betegségtől gyötört, lesoványodott arc, amit annyira gyűlölt. Becsukta szemét, és az álmaiba menekült, ahol apja még étellel teli és vidám volt.

Mosolyogva ébredt, de a házban uralkodó csend néhány perc után magához térítette. A naptárra nézett, és rátört a rettegés. Nincs több idő, holnap érettségi.

Amíg tudta, az apja mindig kikérdezte a leckét, nem volt lógás, csak akkor jöhettek át a barátnők, vagy mehetett el randira, ha felmondta, amit kellett. Természetesen mindketten tudták, hogy jóval több lecke van, mint amennyit bevallott, de mégis minden nap eljátszották a kislány kora óta megszokott rítust. Kiment a konyhába, vitte a füzetét, az apja a helyén ült, és újságot ol-

vasott. Elé tette a füzetet, felült az asztalra, és elkezdte mondani. Az apja persze szándékosan megpróbálta összezavarni, de ritkán sikerült neki, így általában az egész nevetésbe torkollott. Ha valamit nem tudott még tökéletesen, akkor visszaküldte a szobába, hogy olvassa el még háromszor. Utána mehetett.

Nem is volt semmi probléma, az általánosban kitűnő tanuló volt, meg egy darabig a gimnáziumban is. Később tanulmányi eredménye édesapja állapotaival párhuzamosan romlott. Negyedikben, a második félévben már sokat hiányzott, de a tanárok toleránsak voltak. Mindig szóltak, hogy mikor fog felelni, miből kell készülnie.

Most ott az ablak melletti padban ülve rádöbbsent, hogy tényleg semmit nem tanult az elmúlt fél évben, csak azokat a leckéket tudta, amiből feleltették. Nem volt miért magolnia, senki nem mondatta fel vele az anyagot.

Pedig milyen jó lett volna az asztalon ülve átvenni az érettségi tételeket, gondolta.

Hirtelen felpattant a helyéről, felült az asztalra, nem törődve azzal, hogy szoknyája felgyűrődik. Becsukta szemét, és erősen koncentrált. Maga elé idézte apja szakállas arcát, majd suttogni kezdett:

Apu, kérlek, akárhol is vagy, segíts nekem! Megígérem, hogy majd elolvasom még háromszor, de most segíts! Adj egy jelet, ha itt vagy és vigyázol rám!

Az ajtó hangos csattanással becsapódott.

– Köszönöm! – szakadt fel belőle az elmúlt hetek összes feszültsége.

Lopva letörölte könnyeit, és magabiztosan állt fel, amikor a nevét hallotta.

Gacov Katalin

Földi Marcsi – Péntek

Reggel reményekkel ébredtem, ma lesz a képzés mire a múlt héten jelentkeztem. Na, végre! Eljött az én napom, ugrok ki az ágyból nevetve. Annyira ritkán történik meg tizenharmadikán, hogy a vágyam valóra váljon, de ma mindenképpen megpróbálom. Semmi baj nem fog történni, minden simán fog menni. Bár az utolsóra emlékszem, hát nem ment simán minden. Na de majd ma, így lesz mindenképpen. Estére már Mesevarázsló leszek. De szerintem Harry Potter. Az igazság az, hogy erről fogalmam sem lehet.

Kicsit félek, rettegek, nehogy az út balul süljön el, mert vonattal megyek. Legálább tíz éve nem tettem ilyet.

Reményt az ágyból ki kell szednem. Inkább egész nap magammal cipelem, nehogy véletlen meglépjen. Serényen készülök már az útra, batyumba tömöm, mindazt, mi kellhet e napra.

Miközben serényen öltözöm, kedvesen a vinnivalókat énekszóval ösztöngöm.

Boldogság gyere már, a Remény, már vár, nélküled a nap sivár!

Hitem ma se hagyj el engemet, mert ha nem jössz, a nap holnap nem kel fel.

Vágyam, gyere, mennünk kel, mert nélkülünk a nap nem indul el.

Lassan telik a batyum, s látom a Szeretetet, egy zsebben mélyen ott lapul. Úgy tesz, mint ha aludna, de tudom éber, mint a kis róka. Mindig jönni akar mindehova, pedig nem egy könnyű portéka.

Na jó, hagyom, mert jól jöhet e napon, majd felébred, ha az alkalmat megadom.

Remélem, itt vagytok mind, mert e napon kelletek mind.

Harry Potter képzés nem semmi, képtelenség elhinni.

Pláne ma, péntek tizenharmadikán, a számat én is tátom ám.

Apropó! Lehetséges, merre vagy, rád várunk már csak?

Talán megvan mindenki, el kéne már indulni.

Megyek, mert a Csütörtök már rég elment, ma helyébe lépnem nekem kell.

Lehet, hogy nem is említettem? Én vagyok a Péntek, Tisztelettel.

Hogy Péntek vagyok az hagyján, de tizenharmadikán??

Tehát Péntek vagyok tizenhárom, esküszöm, az összes próbát ma kiállom.

Már ülök az állomáson, s a robogó vonatra várok.

Velem van a Vágy, Hit, Boldogság a Remény és a Szeretetet.

Jaj, Lehetégesről meg ne feledkezzek.

Eberek jönnek, mennek lehajtott fővel előttem, szinte nem is köszönnek.

Persze. Hiszen észre sem vesznek.

Azért néha felnéznek, de szomorú szeme van mindnek.

Én csak lesek rájuk meredten, ez meg hogyan lehet. Lelkük nélkül ébredtek?

Mivel s kívül indultak ma útnak, hogy rajtuk semmi nyoma a boldogságnak?

Magamhoz ölelem a táskámat, mi benne lapul, ma tőlem el nem válhat.

A vonat berobog, felszállok, és titkon az embereket hallgatom.

Mindenki szomorú, reményt vesztett, vágynélküli és hitetlen.

Erősebben szorítom magamhoz a táskámat és a benne lapuló társakat.

Milyen jó nekem, hogy ezeket mind megszereztem.

Boldogság, Hit, Remény és a többiek, nélkületek ezt az utazást nehéz lenne túlélnem.

Hallom Vágyam szólal meg a lelkemben. – Figyelj, kedves. Mindig arra vágytál, hogy az embereket megmentsed.

Pirulok ezerrel. – Mit beszélsz Te nekem? Nem menthetek meg senkit, hisz a dolgait mindenki maga teremti.

Jó, jó, értem én, de nekik nem segítenél?

Hogyan segítek, nem értem. Kifejtenéd bővebben. Varázsló vagyok, vagy mi?

Hát arra gondoltam, ami a táskádban lapul, itt és most szélnek eresztetd nyomban.

Nem azt nem tehetem. Pont Te kéred ezt, kívül születtem? Boldogság, Hit, Reményem meg a többiek mind az én szerzeményem.

Irigy vagy te, lelketlen néember – ezt válaszolta nékem.

Mélyen elvonulok szégyenemben magamba, de ezt a Vágyam nem tudhatja, hisz nem derülhet ki számára, hogy az erő többszöröse őnála.

Csak annyit mondok neki – ezt hatalmas munka volt megszerezni, s vétek elengedni.

Mélyeket szuszogok magamban, lassan oldódik bennem a para, ölemben még itt lapul a tömött táska.

A vágyam újra megszólít. – Figyelj ide Péntek, tizenharmadikán jót tenni nem vétek ám. Tőled tanultam: szeresd a világot, add neki minden vagyod.

De nem itt a világ, te buta vágy. Itt ezek szomorú, hitehagyott, reménytelen emberek. Milyen világ az ilyen, azt kérdezem? Nem adom. Örülök, hogy én nem vagyok ilyen.

Szégyenemben ismét magamba roskadok, mert érzem, a dolgról nem jókat gondolok.

Lelkem lágyan megszímítja bensőmet, s közben ezer tündöklő pillangót eresztett bennem szélnek.

Már érzem, elvesztem, tudom, hogy mit lépek.

Lassan benyúlok a táskám mélyére, s a Hitem veszem a kezembe.

Tudom, őt elengedhetem. Hit nélkül még megélhetek, ha a többieket el nem engedem.

Látom már Hitem célra is lelt, kiszemelt egy hitetlent. Óvatosan belapul a zsebébe, nehogy rögtön észrevegye. A hitehagyott, ha hitre lel, lehet, hogy kicsit megijed.

Újra benyúlok a táskámba, mert a Vágyam erősebb nálam s most a Reményt engedem útjára. Ő is gyorsan társra talál egy reményt vesztett anyánál.

Lehetséges úgy meglépet, hogy az szinte nem is lehetséges.

Jaj, már csak a Boldogságom és a Szeretetem van hátra, engedem mindkettőt az útjára. Sokat keresgélniük nem kell, mindkettő hamar búra lel.

Szomorúan, hitem hagyva, reményt vesztve roskadok az ülésembe.

De a Vágyam nem adom, mert ő örök barátom. Vele láttam meg a világom.

Szemem behunyom, talán örökre. Így már mehetek az örök vadászmezőkre.

Jaj, csak péntek többet tizenharmadikára ne essen.

Bánatomban mélyen sóhajtottam. Istenem, mindenemet elhagytam, majd mély álomba zuhantam.

Hosszú idő telhetett el. Lassan ébredek, mert fületem valami zaj üti meg.

Óvatosan kinyitom a szememet, először csak az egyiket, mert azt hittem ez a vadászmező-üdvözlés.

De rögtön nyitom is mindkettőt kerekre, mert előttem boldog emberek serege. Csillogó, reményteli tekintetek szeretetükben fürösztének.

Itt meg mi történhetett?

Én mindent elvesztettem, velük nem ünnepelhetek.

De esélyem sem maradt, visznek a tömegbe. Ölelnek, szeretnek, magasra emelnek. Hihetetlen, milyen boldog emberek. Látom a hitet, reményt a szemükben. De még valamit, a vágyat. Istenem, hát ő is meglépett?

De valami hangot hallok, nyugi, itt vagyok, érzel-e? Érzem, igen, igen – sikítom boldogan, hisz a Vágyam velem van, ott lent, mélyen a lelkemben.

Most belepusmog a fülembé – a táskád mélyére nyúljal le.

Benyúlok, s nem értem. Itt a Hit, a Boldogság, a Remény, és a többiek, ez meg hogyan lehetséges? Hisz mind odaadtam én. Mindenről lemondtam, hogy a világnak odaadjam. Akkor meg hogy kerültek mind az ölembé, s ez a sok ember meg ilyen boldog mitől lett?

A Vágyam ilyen elégedett képpel rám még nem lesett. Pörgött, viháncolt, mint a fergeteg. Bár azt mindig tudtam róla, hogy kimeríteni nem lehet.

A Hitem sokszor elvesztettem, a Boldogságot néha felejtettem, a Reményt időnként szélnek eresztettem és sokáig csak a lehetetlent ismertem.

Na végre, a vágyam lassan alábbhagyott, így talán a kérdéseimre választ is kapok, mi történt e helyen, míg én a vadászmezőkön pihentem.

A válaszom kedvesem: hogy mindent elveszíthetsz az életben, de ha a vágyad végtelen, e dolgokat újra megszerzed és átéled. És büszke vagyok rád, és arra is, hogy ebben veled részt vehetek.

Ha boldogságot, hitet, reményt adsz az embernek, a világot megmented. Ne akarj csak annyit, s ne többet, hogy mindig veled legyenek, akkor minden rendben lesz, úgy éled az életed, ahogy csak élned lehet. Én ígérem, ha rajtam múlik, örökké veled leszek, hacsak el nem kergetsz, s erre kacsint egyet.

Kergetni? Hányszor megpróbáltam, de mindig a lelkem bánta. Szerencse, hogy kitartó vagy, s így mindenem megvan. Én, Péntek tizenhárom, a boldogságot, reményt és hitet sugárzom, így a többi jön magától.

Na jó, megyek és most egy másik vonatot keresek. Kívánok neked szép életet az év minden napján, nem csak péntek tizenharmadikán.

Jaj, én balga, majd nem elfelejtettem, hogy a Mesevarázsló tréninget persze elvégeztem. Harry Potter nem lettem, de a meséket újra megszerettem. Sok mesevarázslót megismertem és sok varázslaton is átestem. Remélem e kis történettel a végtelent megismerted, szívedet kicsit melengettem, s élned hogyan érdemes, ezt közben te is megértetted.

Földi Marcsi

Földi Marcsi – A lélek útja

Mit más magában megteremtett, Te tőle ezt el nem veheted.

Nem azért jöttél e földre, hogy mások életét eléljed.

Jötted értelme nem más-ok, mint magodat meglelni s lényed minden érzelmét megélni.

Mert Te, Te vagy és nem mások.

Magadévá nem tehetsz más életet, csak azt élheted mit jötted előtt megtervezted.

Élhetsz másként, de minek, ha más vagy s nem magad, tested ez életben magod után szenved, kutat.

A boldogságod oka Te-magod vagy.

Keresi lényed önmagát, mert más világa számára nem okoz Kánaánt.

Míg magunkat keressük másokra is rálelünk.

Ez jó így, hisz általuk fejlődik Lény-Egünk.

Mások megítélése nem más ok, mint magunk feledése itt és most.

Engedjük el mások életét, hogy ők is éljék meg saját életük lény-egét.

Ne vegyük el tőle létének örömét, ne változtassuk meg jöttének értelmét.

Hisz ő is azért jött e világra, hogy magára leljen és érjen meg a csodára.

Ha más okot teszünk elébe, nem leli lelkét a helyébe.

Másokkal boldogan élni úgy lehet, ha magunkban megleljük a lényezet.

Másokban más Lény-Egek élnek, de ha egyenként megleljük magunkban a szépet, akkor együtt leszünk boldog lények.

Mások életét nézve célod csak annyi legyen, hogy az ő élete folyamán juss el a tiédbe.

Használd az embert útnak, hogy lényed lelje meg az ősi múltad.

Célod legyen magod igazi múltjára lépni, s ide a mostba helyezzed élni.

A magod múltja mutatja utad, jöveteled célja mások által el nem múlhat.

Magod célja nem más ok, mint magodra lelni, mert Te, Te vagy nem mások.

Mások maguk vetett magjukat keresik, ne pusztítsd a vetést, hisz akkor a lényezet ők sem lelik.

Másokon keresztül lelni meg magunkat nem egy őrült gondolat, hisz magunkat keresve, másokat szeretve, szívünket meglelve jutunk igazi lényünk leges legmélyére.

Másoktól tanulva, másokat tanítva jutunk haza magunkba.

Akarj szeretni, gyűlölni, nyerni, veszteni, s ezek által a lényedet érinteni.

A szeretet: kapu önnön világunkhoz, a mélyen bennünk bűvő csodához.

Másokat gyűlölni pont annyi, mint szeretni.

Másokkal szemben veszíteni annyi, mint valamit meglelni.

Nyerni nem más, mint elengedni egy vesztes csatát.

Másokkal való törődés, másokkal való szenvedés mind–mind egy apró lépés magunkhoz, a világunkhoz, az igazi valónkhoz.

Minden ember egy csengő, mely csilingelve ébreszt, ha érzés jó.

Minden ember egy kapu, melynek mélyén mindig kincs lapul.

Minden lélek egy kilincs, mely barlangunk mélyére benyit.

A bennünk rejlő elvetett lényünk csak arra vár, hogy a mi életünk éljük, érezzük igazán.

Így lesz teljes egy család, így lesz kerek e világ.

Nem kell mindenben jónak lennünk, de ami bennünk van, meg kell élnünk.

Ember a világban, ki megleli a valóját magában, teljessé teszi az egészet, így egészítve ki a világban a Lény–Eget.

Ha a világ magát éli, magunk is magunk éljük, teljessé tesszük földi létünk.

Nincs mással dolgunk csak magunkkal, másokkal csak eljutunk magunkba.

Ne bánts, csak nézd a világot, s éld meg önvalód.

Szeresd, öleld, örüld önmagod, mert Te vagy az egyetlen és nincs mások.

Földi Marcsi

Farkas Szilvia – Ajtók

A lenolaj szaga az egész lépcsőházat elárasztotta. Tereza aggódott kicsit, hogy esetleg valaki majd szóvá teszi, de azért lendületesen kente a bejárati ajtót. Évente egyszer végigmázolta az ablakokat és a régi asztalt, úgy gondolta, hogy ezzel jót tesz a fának. Az ajtóhoz most nyúlt először, mert úgy látta, mintha kissé megkopott volna az évek alatt a fénye. Előtte áttörölgette, hátha csak a por miatt fakóbb, de miután teljesen megszáradt a vörösesbarnára festett felület, egyértelművé vált, hogy itt is be kell vetnie a sűrű, borostyánsárga színű csodakencét.

Az ajtónak egyébként is szépnek és impozánsnak kell lennie: ha vonzó a bejárat, sokan eljönnek hozzá. Egyszer pedig az is köztük lesz, akire vár.

Jöttek is a barátai, sőt néha még a szomszédok is benéztek, ahogy a lenolaj szagát egy kis házi pékség illata váltotta fel. Tereza majdnem minden este süttött magának pár kis kiflit, kalácsot, mert nagyon szerette a friss, ropogós héjukat. Ilyenkor kiült a miniatúr erkélyére, és nézte a külvárosi fényeket, a távoli házakat a kis kertekkel. Valami hasonlóra vágyakozott ő is.

Egy éjjel azt álmodta, hogy egy kétszárnyú ajtót fest, és csorog az ecsetből a sűrű, sárga, enyvszerű festék, ahogy a vödörből mártogatja. Tisztán és élesen emlékezett a képre, mikor felébredt, és még hetekig vele maradt egy különös, melengető érzés.

***

Az őszi utolsó langymeleg napja volt, amikor Tereza végre nekilátott a kétszárnyú ajtó igazi festésének. Előtte már megtisztította, finoman lesmirglizte, átkente, lealapozta, és most jöhetett a tényleges festék, a halványsárga bézses árnyalatú sűrű folyadék, ami úgy csorgott le az ecsetjéről, akár a méz.

Újságpapírokat terített a padlóra és a kinti teraszra is, de őt magát nem védte semmi. Létra híján egy székre állt fel, hogy az ajtó tetejét is elérje. Kényelmetlen volt a lépegetés fel és le, mert a festékesvödört nem tudta magasabbra tenni, de ez egyáltalán nem számított. Szinte fülíg ért a szája boldogságában,

ahogy nézte a ház fala mentén kúszó vadszőlőt és az előkertből a lépcsőre hajló futórózsza hajtásait.

Lassan elkészült. A karját egészen könyéig bepötytyözte a festék, és a nadrágjára is húzott véletlenül pár csíkot. Egy régi trikóját vágta szét még korábban törlóruhának, erre öntött most hígítót. Ahogy a kezét tisztogatta, elképzelte, milyen gyönyörű lesz a bejárat, ha a virágos dézsák is visszakerülnek a helyükre. Az őszi díszfüvek, a medvetalp, a gyöngyvesző, és az a pár tő szamóca, amit nemrég szabadított ki a kertben a gaz alól.

Ha majd teljesen kész lesz, sokan eljönnek hozzá. Egyszer pedig az is köztük lesz, akire vár.

Jöttek is a barátok, ő pedig sütötte újra a péksüteményeit. Esténként a teraszon ücsörögtek, és bámulták a csillagokat.

Egy éjjel azt álmodta, hogy egy íves, ablakos faajtót fest aranyló sárgásbarnára és valamilyen különös kékre, és mintha egy mondóka is hallatszott volna a közelből. Mikor felébredt, még emlékezett a festék mesebeli színére: habosiláskék. A mondókát azonban sehogy sem tudta felidézni.

***

A kerti kávézó már majdnem készen állt a nyitásra, Tereza az utolsó simításokat végezte az íves bejárati ajtón: néhány indát és levelet festett még a szélére. A festék a kéknek valamilyen józan árnyalata volt, de ezt a jelzőt másra szinte nem is lehetett ráhúzni. Amikor átvette a rétegelt lemezből kivágott betűket a fatelepen, és az esztergályos megkérdezte tőle, hogy vajon milyen szót fog kirakni belőlük, ő csak annyit felelt, hogy jöjjön el a kávézóba, és majd akkor meglátja. Azután pedig, mikor honlapot tervezett, és lefoglalta az üzlet nevét, rájött, hogy ez nem pont azt a célcsoportot vonzza majd, akikre eredetileg gondolt, de talán így még jobb lesz. Végül is gabonakávét szolgálnak fel, gyerekek is ihatják. Később pedig úgy látta, bár lehet, hogy tévedett, hogy még a hatósági ellenőrök is mosolyogtak rajta, mikor megszállták a kávézóját, és megszemlélték a cikóriás, zabpelyhes és kókuszreszelékes dobozokkal feltöltött kis raktárát, a magtejkészítő turmixgépét, a kis krómozott

mosogatót, a kézmosót, a mellékhelyiségeket... Persze azután szigorú ábrázattal álltak a takarítási ütemterve és a kémiai biztonsági kockázatelemzése fölött, de végül nem találtak hibát semmiben. Most pedig festette a leveles indákat a zománckék festékkel, és dúdolta a mondókát, ami szerencsére még is eszébe jutott: Cikória, manória, szekfű, gyömbér, gyanória...

Az aranybarnára festett betűk az ajtó fölött íveltek át, ott a hátteret festette kékre. Remélte, hogy másoknak is tetszeni fog, mert akkor sokan el fognak jönni. S egyszer talán az is, akire vár.

Ezután sokáig nem álmodott ajtókról. A Manória kávézó négy asztala közül valamelyiknél mindig ült valaki. Volt, hogy csak a barátai, de jöttek kisgyerekes anyukák is. Teltek az évek, pár kisgyereket látott is felnőni, mert havonta ellátogattak hozzá.

Amikor sok évvel később újra egy ajtóval álmodott, az már olyan hatalmas volt, hogy szinte az egész látóterét betöltötte. A szélein fehér és ezüst szikrák ragyogtak, és körülötte lágyan hullámozott a fény. Hiszen ezt az ajtót a csillagok tartják, azért ekkora! Vajon ezt hogyan fogja lefesteni? De mögötte biztosan ott lesz valaki, aki őt várja.

Farkas Szilvia

Engi Zsuzsanna - Lélekszivárvány

– Ejnye, figyelj már oda! Nem jól fonod, eltévesztetted a mintát! – a tanárnő fejcsóválva állt Linda mögött. – Ismered az alapszabályt, azoktól nem szoktunk eltérni!

– De az olyan unalmas! Mindig ugyanazok a színek, ugyanabban a sorrendben! Vörös, narancssárga, sárga, sárgászöld, zöld, kékeszöld, kék, lila.– Linda többnyire elfogadta Ann véleményét, de most, ebben az esetben úgy érezte, nem engedhet. Valami azt súgta neki, különleges történik a világban és ha most meghunyászkodik, ha rákényszeríti azt az unalmas színszabályt a fonatokra, elfojthatja valami nagyon fontos kezdetét.

– Akkor sincs kivétel! – és Ann megfogta a szőke hajú kislány vékony csuklóját, hogy saját megszokott mozdulataival is segítse a begyakorolt fonási módszer folytatására. Nagy igyekezetében szemüvege az orrára csúszott, szigorú kontyba fésült fürtjei közül pár kiszabadult és az orrát csiklandozta.

Az ív azonban megtört és a tanárnő döbbenten látta, hogy a fonathajlatba kényszerített színes emlékszál visszabontja magát. Újra próbálta, most már ujjaival is segített Lindának a hurkolásban, átbújtásban, összecsavarásban. A sárgászöld szál lassan meghajolt és engedelmesen a többiek közé simult.

– Na, látod, hogy sikerül! Ugye nem néztél bele az emlékekbe? Tudod, hogy nem a tartalom, hanem a szín alapján illesztünk! – azzal felegyenesedett és továbbsétált a következő tanulóhoz, mert úgy tűnt, Linda példáján felbuzdulva a többiek is egyénieskedni szerettek volna.

Linda lehajtotta a fejét és remélte, hogy a tanárnő nem gondolatolvasó. Hát igen, belenézett. Emlékeket látott, Hanna életének apró kis darabkáit, örömpillanatokat, szerelmes perceket, hízelgést és nevetést, könnyeket, fájdalmat és szenvedést, vágyakat és álmokat, reményt. És mindez annyira tetszett neki, hogy eldöntötte, titokban segíteni fog. Még nem tudja hogyan, de ha csak azzal, hogy más színekkel rakja össze Hanna szivárványát, segíthet, ő bizony megteszi.

Kézbe vette a következő szálát, egy fényesen csillogó, halványlilás árnyalatút, mely tisztán és hűvösen fénylett az ujjai között...

...

Hanna a hangversenyteremben üldögélt és azon töprengett, hogy már csak öt nap van hátra az ünnepi hangversenyig. Vajon mi lesz a sorsa? Hallani fogja élőben vagy a meghívó visszalép? Napok óta nem csörög a telefonja és levél sem érkezett. Szomorúan azon járt az esze, vajon van-e remény arra, hogy a kezdeti bizalom ugyanolyan töretlenül ragyogjon tovább, mint múlt szerda előtt, amikor elmaradt a találkozás, amit olyan nagyon várt. Viktor nem ért rá még pár percre sem. Hanna nem is akart gondolkodni a történekről, mert nem tudta eldönteni, mennyi volt a véletlen és mennyi a szándékosság műve.

Hátradőlt a bársonyszékben, félrefordította térdét, hogy az idős pár kifejjen tőle. Szünet volt, de nem kívánta a folyosó lüktető zaját, inkább a helyén maradt és úgy tett, mintha a műsort olvasná. Barátnői békén hagyták, miután csak hümmögött és semmi értelmes női kommunikációra nem volt alkalmas. Úgy döntött, ezen az estén élvezni fogja a hangversenyt az utolsó percig, és amíg csak remélhet, bízni fog Viktorban. Nem lehet, hogy mást akar, mint amit megbeszéltek. Bízni kell benne, győzködte magát. Persze, ha mégsem így történik, hatalmas lesz a fájdalma, de addig úgy akar élni, mintha nem lenne holnap, mintha minden olyan lenne, mint egykor régen, amikor még... Még öt nap a boldogság...

...

Linda tovább nézegette a kosárban lévő szálakat, vajon milyen árnyalat illik ehhez a töredékhez, és meglátott egy hasonlóan hideg, nagyon mély tengerzöldden csillogó szálát, ami mintha kínálta volna magát beillesztésre...

...

A lányok fejcsóválva indultak ebédelni. Hanna, a fő tréfamester megint nem tart velük. Mintha szomorú lenne, olyan tétova és egyre gyakrabban törli meg a szemüvegét. Pár napja a hangversenyen is ilyen szótlan és kedvetlen volt.

Hanna kinézett az ablakon. Nem tartott a lányokkal, mert nem tudta volna megállni, hogy ne mesélje el, ami bántja, mardossa a lelkét már napok óta. Eddig mindent megbeszéltek, de most ez annyira zűrös, hogy inkább nem osztja meg senkivel. A gyomra korgott, jelezte, hogy itt az ebédidő, de a nő nem nyúlt a szendvics után. Egyre a telefont bámulta, mintha bűvölné, hogy

csörögjön már és közölje vele a rossz hírt, hogy Viktor nem ér rá és lemondja a programot, akkor legalább kisírhatja magát, úgyszólván a visszafojtott könnyek áradata. Most egyben mindent elintézhetne, és utána megkönnyebbülve menne tovább. Ránézett a naptárra. Egy pirossal bekarikázott dátumot bámult egyre. Még két és fél nap volt addig hátra. Visszaült a székébe és kibontotta a sonkás–paradicsomos szendvicset, beleharapott, majd hagyta gondolatai raját szabadon szállni, csapongani, hátha megnyugszik egy kicsit.

...

Linda hangulata kezdett elromlani, de a szál befonta magát a helyére és már ajánlotta is maga után a napsugár színében vibráló nevetgélő sárgát. Lenyúlt hát a szál után és beigazította a többi közé...

...

Az idő hűvös volt, kora tavaszi. A parkban már vígan mutogatták virágruhájukat a bokrok, délcegen magasodtak följük a lombkoronás öreg fák. A kövekkel felszórt ösvényen egy pár sétált. Nem volt bennük semmi különleges, egy középkorú, őszes hajú férfi és karjába öltekező egy szemüveges nő. Halkan beszélgettek, majd a férfi lassan megállt, átölelte a nő vállát és mosolyogva mutatott valamit vörös hajú társának. A fűvön egy apró mókusz futott keresztül. Nem figyelt a sétálóokra, feliramodott a fa törzsén, körbefutott rajta, körülnézett, majd egy hirtelen futammal ismét a földön termett és most a közeli bokrot célozta meg. A kis bohókás akrobata láttán Hanna is elmosolyodott és válaszul átölelte Viktor derekát. A mókust nem érdekelték az emberi lelkek érzései, ugrándozva élvezte a kora tavaszi napsütést...

...

Linda egyre jobban érezte magát. Szorgalmasan fonogatta az apró kis emlékszálakat és az ív vastagodott és alakult. A tartalom ellenére a színek mégis egységet alkottak, mintha egyik a másikból következett volna. Szőke haja előrehullott a vállára, még nyelvét is kidugta nagy igyekezetében a sikeres alkotás láttán, de a kosár még nem volt üres. Ismét egy jéghideg kék szín kínálta magát és hiába próbált Linda mellényúlni, nem engedte a cserét, ő következett...

....

A hűvös szobában egy öreg fotelben mesét írt Hanna, keresztben átvette lábát a karfán, ölében egy mappa, körülötte a padlón teleírt lapok. A zöld sötétítő függönyökön beszűrődő napfény halvány zöldre színezte az árnyala-

tokat, porszemek táncoltak fényében, ha a nő megpróbált kényelmesebb testtartást választani.

A boszorkány naplójából – részletek:

Az első jégdarabok apró koppanással érték el az autó üvegét. A boszorkány kicsit meglepődött. Arról volt szó, hogy szabira megy. Nyaralni küldték, az elkövetkező két hetet megpróbálja úgy átélni, mintha normális ember lenne. Jól kezdődött: mintha az időjárás érzékelné a feszültségét, először hőséget produkált, majd ahogy kulminálódott a helyzet, jött a hatalmas vihar, mindenfelé ömlő esővel, ami elborította a szántóföldeket, elöntötte az árkokat, a szél hajlítgatta az út menti fákat és letörte az ágakat.

És az eső. Úgy ömlik, hogy félre kellett az autóval állni, mintha nem akarnák a főnökök, hogy elérjen a céljáig. Tény, ritka eset, hogy egy boszi kiakad, elege lesz magából, és az önkéntes száműzetést vállalja. De az is ritka eset, hogy egy boszi, akiről mindenki azt hiszi, hogy nincs probléma, amit ne tudna megoldani, hirtelen olyan érzelmi viharba kerül, hogy nem tud tovább menni. Lepakcsolódnak a varázsérzékei és a legegyszerűbb bűbáj végrehajtására is képtelen. Mondták a suliban, hogy erre figyelni kell. Ha átadja az ereje egy részét másnak, még ha önkéntesen és a másik nem is tud róla, nehéz lesz újra talpra állnia, noha nem lehetetlen. De nagy árat kell érte fizetnie. Vissza kell venni majd az erejét, vagy vége.

Hát pont ezért száműzte magát. Az utóbbi években szépen ment minden, kapcsolatokat épített ki, a kölykök jól haladtak a suliban, noha jött egy-két rivalló. És amikor úgy érezte, a csúcson van, megismert valakit. Nem is ő, hanem a lelke ismert rá egy hasonlóan szenvedő lélekre, és ő elhitte, hogy tud segíteni. Nem gondolta végig, milyen veszély rejlik a dologban, hogy ismét hasonló kötődés alakulhat ki, olyan, amit egyszer már lezárt és csak a lelke mélyén őrizte a gyönyörű emlékeket. Beleívódtak a testébe, kialakították és átformázták a jellemét, ha valaki belenézett barna szemeibe, rajtuk keresztül egy másik embert is megpillanthatott, akivel eggyé olvadt, akinek a gondolatai az övével szimbiózisban élnek már örökké. Hogy honnan támadt a segíteni akarási vágy, maga sem értette, de ha belekezdett, befejezi, nincs félbehagyott feladat. És hogy a végeredmény mi lesz, nem tudni előre. A má-

sik szemében még nincs az a mély tenger, még nem építette be magába oly szinten a múltat, mint Emmi. És ez veszélyes volt, mert a nő saját varázserejével segíteni próbált, de a feladat meghaladta az erejét. Néha úgy érezte, olyan ez, mintha egy tornádót próbálna irányítani és csillapítani, pedig felesleges, hagyni kell kitombolni magát és majd egyszer csak vége lesz. Letarol mindent és újat alkot.

És most ült egy autóban. Kint potyogtak a jégszilánkok és ő azon töprengett, mit csinált rosszul. A beszélgetés nehezen indult, de a meghívás is váratlanul érte és az utolsó pillanatban. Fel is borult az előkészített napirendje. A nap ragyogott, halvány báránylegények tarkították az eget.

Örült a hívó szónak, a száműzetés előtt ez a kétórás pihenő belefér, gondolta Emmi. Nem zavarta, hogy nem volt csinosan felöltözve, kicsit kopottas halásznadrág és a melle alatt ráncolt, bővülő tunika. A körmeiről a lakk lepatogzott, meggondolandó, hogy kellett-e ez a száműzetés idejére? Csak miután meglátta, hogy a férfi mit készített elő: régi fényképeket fognak nézegetni, kezdett zűrzavarossá válni minden. Miért nem szólt előbb, ha látni akarta? Az ég halvány rózsaszínre változott.

Emminek eszébe jutott, hogy ő is művelt ilyen még régen. Képeket keresett a párjáról, összegyűjtötte őket, de arra nem volt képes, hogy visszalépjen a múltba és újraélje azt. Ennyire erős lenne ez a férfi? Visszatért a múltba, kinyitotta az ajtót. A képek lassan pörögtek a gépen, egymás után. Az ég hargagos kékké változott és a távolból döngés hallatszott.

Emmi nekidőlt a párnának, a férfi átfogta a vállát. Érezte a bőre illatát és nem értett semmit. Mit keres ő itt? Miért mutatja meg a férfi ezeket a képeket? Egyre jobban fogy az ereje, mert belül összehasonlít. Párhuzamot állít. Látja a férfi családját és a kirándulásokat, a rengeteg külföldi utat, a túrázásokat. Közben belül pereg egy másik film. Akkoriban ők éppen a túlélésért küzdöttek. És mellette a halk magyarázat, mikor, hol, miért. A nő már mindent értett. Csillapítóközeg lett ő a férfi életében. Megtisztelő volt mindezt látni, örült a kialakult bizalomnak, de hogy mekkora fájdalom dűl belül a lelkében, azt az arca nem mutatta. Mellette újraélte a saját múltját. Néhány történés új értelmet nyert, mert most egy férfi magyarázta el és ő lassan megértette,

amit néha kétségekkel, bizonytalankodva fogadott. Kint már dörgött és vilámlott, szakadt az eső.

A képözönnek vége lett, indulni kellett. A száműzetés megkezdődött. Emminek eszébe jutott, hogy mennyi apró titkos terve volt az elkövetkező két hétre, amelyekbe beleálmodta a férfit is, de most úgy érezte, semmi se fontos, csak valahogy elindulni. Egyik lépést megtenni a másik után és majd kiderül, hogyan tovább. Minden összedőlt. Amiről azt hitte érti, már az sem volt világos.

Az ég elszürkült és özönvízszerűen zuhogott az eső, visszatükrözve egy kiégett boszorkány szomorú gondolatait.

....

Linda kezei tétován álltak. Nézte a kialakult lélekszivárvány ívét, amelyen még volt néhány hely, de így is egy tökéletes alakot formált. A színek erőteljesek voltak, lüktettek a bennük levő emlékektől, éltek, és erejükkel, fényükkel egymást kiegészítették és segítették. Lenyúlt az utolsó előtti szálért. Volt ugyan több is még a kosárban, de a színtelenek még nem tartalmaztak emlékeket, azokkal még nem kellett foglalkozni.

...

Hanna sietett, várta az utazás, majd utána a munka. Behúzta a hasát, begombolta magán fekete, karcsúsított derekú kabátját, maga elé húzta fekete sálját és remélte, hogy a körülötte kávézó és az esti koncertet tárgyaló nőszereg nem veszi észre, felszedett pár kilót és bizony majd kipattannak a gombok a kabát elején. Elköszönt barátnőjétől, megköszönte az előző esti programot, vállára kapta a hátizsákot és elindult lefelé a lépcsőn. Miután már senki sem látta, arcáról eltűnt a mosoly, szomorú kifejezés vette át a helyét rajta. Hát nem kapta meg az üzenetet. Tudta, hogy éjjélkor már nem fogja megnézni a telefont a férfi, mégis úgy érezte, egy utolsó esélyt még ad ennek a váratlan lehetőségnek. Hátha korábban jön dolgozni és legalább üdvözölhetik egymást. A reggeli vonat nem sokára indul, még jegyet is kell váltania, nem lehetett kifogásokat keresve húzni az időt, hátha felbukkan egy nagyon várt valaki. Hanna leért a földszintre, elköszönt a portástól és kilépett a hűvös utcára. Körülötte autók álltak be a zsúfolt parkolóba, de ő körül sem nézett, lassan elindult az utca vége felé, ott majd átmegy a zebrán a túloldalra és irány az

állomás. Pár perc séta csupán. Vagy átvágjon keresztbe az utcán, rövidebb lenne? Nem, maradjon a hagyományos, szabályos útvonal. Magas sarkú csizmája kopogott az aszfalton, a sarokra érve körülnézett és megállt. Mintha az idő is lelassult volna körülötte. Nem tudott megmozdulni, csak nézte a sarkon beforduló férfit, aki meglepődve sietett felé és látszott rajta, mennyire örül, hiszen későn olvasta el az üzenetet. Perceken át össze–vissza beszéltek, zavartan az örömtől, hogy mégis, ha pár percre is, de sikerült találkozni. Hanna a vonatban ülve csak bámult kifelé az ablakon és körülötte a hideg zord őszi táj mintha meleg narancsos napfényben fürdött volna, mindent hihetetlenül széppé varázsolt az öröm és a hála.

...

Linda szőke haja vidáman libegett a háta mögött. Kiegyenesítette elgémberedett tagjait, nyújtózkodott egyet. A párnás szék megroppant alatta. A vállá felett egy kéz nyúlt át, barátja, Ned egy joghurtos csoki szeletet tolt az orra alá.

– Köszí, de még nem vagyok teljesen kész. Még hiányzik Hanna utolsó emlékszála, az a szép, ünnepélyesen melegvörös színű. Te már befejezted Viktorét? – azzal Linda ránézett Ned munkájára.

Viktor lélekszivárványa már készen állt. Hagyományos színsorrend, tele tiszta, erős, színekkel, energiát, józanságot, becsületet és őszinteséget sugalmazó érzésekkel.

– Siess, fejezd be Hannáét, látod, már kínálja magát a lezáró hely. Ebben az ívben már nem sok munkád lesz. Úgy alakítottam ki, hogy kapcsolódjon az enyémhez, frankó, nem?... Este egy mozi? – és Ned már hagyta is Lindát tovább fenni.

A befejező művelet nagyon fontos, bezárul az ív, teljes kör lesz, vagy esetleg kapcsolható másik lélekszivárványhoz.

– Tényleg! Dupla szivárvány lesz, Viktoréhoz kapcsolódik! – minden a helyére került és Linda már értette, miért akartak a szálak önmaguk fonódni, alakítani saját sorsukat. Mert egy részük már megjelent Viktor emlékeiben. Van közös jelen és lesz jövő.

...

Hanna mosolyogva olvasta Viktor üzenetét:

– Had legyenek én az, aki erre bátorít... – írta a férfi, miután elolvasta a nő szárnypróbálgató írásait.

A mondatot sokszor elolvasva Hanna írni kezdett, és eljött a nap, amikor egy könyv borítóját küldte át a férfinak bizonyítékául annak, hogy a bátorítás elérte célját. Már tudta, hogy az első példányt a sok alakot megformáló, állandósult férfi főszereplő, Viktor fogja kapni, és ajánlásnak csak ennyi áll majd benne: Hiram–nek szeretettel: Emma.

Engi Zsuzsanna

Dobos Márta – Lélek-jelenlét

Hitetlenkedve nézte az előtte lévő kis testet. Olyan törékenynek, védtelennek látszott.

Még a lélegzetét is visszafojtotta. Várta, hogy megmozduljon, de az nem mozdult.

Közönyös lassúsággal teltek a percek.

Ő meg várt türelmesen.

Aztán már nem annyira türelemmel. Kicsit ideges lett, miért nem mozdul már az a baba.

Közelebb hajolt hozzá, majdnem orra bukott. Kapkodva visszanyerte az egyensúlyát.

Most látta csak meg, hogy a gyerek szeme csukva van.

Összeráncolta a homlokát, nem nagyon tetszett neki, amit látott.

Valami itt nagyon nem stimmel.

Törte a fejét, mi lehet az a szokatlan dolog.

Nem emlékezett semmire. Egyáltalán semmire. Ez is furcsa volt.

Kényelmetlenül fészkelődött a helyén.

Hirtelen eszébe jutott valami.

Egészen a pici arcához hajolt. Oldalról alaposan szemügyre vette.

Hát ez az! Majdnem felkiáltott izgatottságában, hogy rájött, mi a hiba.

A baba arcán minden rezdületlen volt, semmiféle mozgást nem látott.

Nem örült ennek, egyáltalán nem töltötte el boldogsággal ez a felfedezés.

Újra felegyenesedett a magasba. Tanácstalan lett, de csak nem hagyta nyugton a dolog.

Tovább törte a fejét, hogy most már aztán mi lesz ebből.

Vonzotta valami furcsa dolog abban a moccanatlan kis testben.

Valami, amire emlékezett, hogy meg kellett volna tennie. De most akárhogy is törte a fejét, csak nem jutott eszébe, mi a teendője.

Ugyanakkor meg valami egészen más, végtelen távoli dolog is izgatta, de arról még annyi fogalma sem volt, mint erről a dologról, ami a szeme előtt volt.

Monoton lassúsággal teltek a percek.

Semmi nem történt az égvilágon.

Unatkozott, mert fogalma sem volt mit kéne tennie, ezért nézelődött.

Nagy volt itt a csönd, óriási. Ahogy félrehajtotta a fejét valami világos csíkot látott.

Kinyújtózott hosszúra és meglátta, hogy az utcai lámpa fénye világít be, ezért az a világos sáv.

Aha, tehát éjszaka van – nyugtázta magában.

Hát jó, ettől aztán nem lettem okosabb – gondolta.

Nézzük csak, van-e még itt valami, vagy valaki.

Tekeregette a nyakát, de senki mást nem látott.

Csak a csönd volt, mélységes mély csönd. Semmi nem mozdult.

Teltek a percek.

Ő csak ott volt némán és tétován.

Egyszer csak halkán nyílt az ajtó. Egy fej jelent meg a nyílásban, aztán egy váll, majd még egy.

Érdeklődve figyelte az eseményt, végre történt valami.

Jött még két kar, meg egy törzs is, és közvetlenül utána két hosszú láb.

Az egészet pedig egy majdnem földig érő fehér hálóing ölelte körül.

A jelenség belibegett, majd végtelen finoman, teljes odaadással a kis test fölé hajolt.

Ő csak nézte érdeklődve a jelenetet. El sem tudta képzelni, mi fog történni.

Talán jobb is volt ez így. Mert ha tudja, mi történik, biztosan elmenekült volna korábban.

A velőtrázó sikoltás mint kés vágta szét az éjszaka nyugalmát.

Ő hatalmasat ugrott tőle, fel egészen a plafonig, szinte kinyúlt. Az ezüstös zsinog, ami a kis testtel összekötötte, megfeszült és nagyot rántott rajta. Ott lebegett remegve, mint a nyárfalevél a zsinog végén.

Az események felgyorsultak.

A nő úgy szorította az élettelen kis testet a mellkasához, mintha az élete múlna rajta.

Ő pedig egész testében érezte azt a remegő fájdalmat, ami kitöltötte a nőt.

Megrázó élmény volt.

A sikoltást felváltotta egy mindent átható, végtelen mélyről feltörő, kétségbeesett sírás.

Ő is szinte vele rezgett.

Tanácsatlan volt. Maradt volna, de ment is volna már ugyanakkor.

Nem tudta, mitévő legyen.

Az ezüstszinór feszülése nem engedett, de érezte, hogy egy hirtelen rántással megszabadulhatna a kellemetlen feszüléstől.

Még nem merte megtenni. Sajnálta a nőt. Olyan szívszaggatón zokogott.

Aztán váratlanul valami furcsa susogást hallott fentről.

Meglepetve felnézett.

Egy hatalmas, fehéres, áttetsző lényt látott maga felett. Messze kitért szárnyait lassan lebegtette.

Nem volt már plafon fölötte, mintha maga az ég borult volna rá.

Látta a lényen át a csillagokat is. Csodaszép, földöntúli látvány volt. Soha ilyen szépet nem látott korábban.

Nagyon vonzotta őt ez a szépség.

Ekkor valami megnyugtató gondolat jutott el hozzá a lénytől, pedig az nem is beszélt, legalábbis nem mozgott a szája. Elég különösnek tetszett ez neki. Volt valami enyhe sürgetés is az üzenetben, de nem volt kellemetlen. Érezte, hogy most neki kell valami tenni, tőle várnak döntést.

Tanácsalan volt. Ment is, de maradt is volna.

A lény nem szólt, csak várt türelmesen.

Ő lenézett a nőre, aki kétségbeesetten szorongatta a pici, élettelen testet, miközben vigasztalhatatlanul zokogott.

Végtelen szájalmat érzett a nő iránt. Ezért először úgy gondolta, maradnia kéne.

Aztán ahogy elgondolkodva méregette a nőt, megérezte benne a végtelen, szinte emberfeletti erőt.

Tudta, nem lesz vele baj, ha most itt hagyja.

Megnyugodva nagy levegőt vett, aztán egy hirtelen rántással elszakította az ezüstszinórt, ami a kis testtel összekötötte és felszabadulva, boldogan csuszszant a lény mellé.

Az bólított egyet, majd óvatosan hatalmas szárnyai közé vette őt és eltávoztak.

A nő abbahagyta a sírást és ringatni kezdte halott kisbabáját ott lent, a gyermekszobában.

SZ. M.–nak emlékül

Dobos Márta

Carol Inna – Keringő a diók között

Amikor felmentem a padlásra, megcsapott az ismerős illat, ami jellemző volt, nem is felejttem el soha. Deszkák, hagymák egy ponyván, régi bútorok, a Nagypapám múltába, szalma között tartósított almák. Zsákokban kukorica, a sok dió, ami ott volt szét terítve, hogy száradjon és a méhész eszközök, amiket Nagypapa már nem használt, de ott tartották őket. Egy-két lavór, vagy vödör, mert ha eső esett, és a tetőn becsurgott, akkor az esővizet ezekben fogták fel.

A cserepek között beszivárgó napfényben táncoltak a porszemek.

Régebben félelmetes volt ez a padlás, de ma már nem félek a sötét zugoktól és nem tartok attól, hogy valahonnan előugrik valaki, vagy egy szellem meglegyint.

Félelem nélkül és érdeklődve nézegettem szanaszét, amikor a diók mellett megláttam Nagypapa katona ládáját. Nyitva volt a fedele, lehet, hogy más is nézegette, de nem csukta le. Talán, valamelyik gyerek volt, aki miután meglátta, hogy mi van benne, megrémült, hogy előbújnak a régi emberek kísértetei, v. ők maguk teljes élet nagyságban, és uccu neki futott a lépcső felé és hanyatt homlok rohant le. Mint én régen.

A ládában sok régi fénykép volt és egy-két gyászjelentés is, soha nem hallott rokonokról, v. régi barátokról.

Belekotortam a fénykép halmazba. Bizony sok ismerőst találtam.

Az egyik képen egy férfi délcegen, katonaruhában feszített, egyik kezével lazán a derekára erősített, díszes, bojtos kardját markolta, másik kezével feleségét karolta át.

Ilony sok történetet tudott, mert a többi cselédlánnyal megbeszélték az urak viselt dolgait. Erről azt mesélte, hogy a feleségét ki szokta kötni az ágy lábához és revolverrel fenyegette meg, ha... hoppá! Akkor megláttak engem, amint tágra nyitott szemmel vártam a folytatást, de nagyanyám elmondta az ilyenkor szokásos szavakat: Nicht vor dem kinder... és gyorsan másról kezdtek el beszélni. Most meg itt látom a házaspárt, egymást átkarolva, illedelmesen mosolygva, revolver a zsebben.

Ezen a másik képen látom állomásfőnök keresztapámat a forgalmistákkal, jegyárúsítókkal, joviálisan mosolyogva az állomás épület előtt. Az épületen tábla: „BALATON MÁRIA FÜRDŐ” Vizsgálom a képet. Talán itt is éppen részeg? Mert esténként a kocsmából tragacson toltá haza a mindenesük.

A gyerekek (anyám és nagynéném) matróruhában a születésnapjukon lettek megörökítve, az ajándékokat szorongatva.

A másik képen meg mit látok? A húgom meg én a tolnai plébánia udvarán, mellettünk egy kis asztalkán egy gyertyatartónak támasztott szentkép, mi összetett kézzel állunk, az én egyik térdzoknim félig lecsúszva, harmonikázva. Ott állunk mindketten, ugyanis a húgomnak aznap volt az elsőáldozása, Tolnán, titokban, mert Pesten már akkor kemény idők jártak. A képen nincs ott, de emlékszem, hogy a tisztelendő úr fényképezett bennünket egy régi boks géppel, és a felvétel sikerült. 6 x 9-es méretben, fekete–fehéren, szép recés széllel. Sok évig ez volt az egyetlen fényképünk, ami rólunk készült.

Húgom akkor még rózsásarcú volt és kerek képű, csak később lett olyan bánatos tekintetű és görnyedt hátú, mint aki állandóan fél valamitől. Volt is oka rá, mert a fiútestvérünk, aki egy gyerek–szadista volt, állandóan vert bennünket.

Anyánk meg nem bírt ezzel az egész helyzettel. Néha elment a moziba, hogy kicsit kikapcsolódjon.

Apánk, meg aki olyan rövidlátó lett az idők folyamán, hogy szinte szódásüveg szemüveget hordott, belsőleg is rövidlátó volt és ebből nem sokat vett észre. Vagy nem akarta, hogy valami megzavarja az álom világát, amiben élt? Az álomvilág része volt, hogy motoron száguldozzon és olyankor katona ruhában járjon. A katonaság a szeme miatt (szerencsére) nem jött be, de a motorozás valahogy, legalább is egyszer megvalósult, mert a ládában volt egy megbarnult fénykép, ami apámat ábrázolta egy motoron, megfordított simléderes sapkában, büszkén szorongatva a kormányt. A kép hátára volt írva: – Ezen a motoron mentem egyedül, Tolna és Mőzs között oda és vissza. 1932.

Azután megláttam azt a csoportképet, ami egy másik nyáron készült, egy másik udvaron, a mi tolnai házunk udvarán, mert csak ott volt megfelelő a világítás, a szobákban nyáron le volt engedve a redőny.

Ez alkalommal Engelmann az idős, valaha jobb napokat látott úriember, úgy mond „udvarlója” özvegy nagyanyámnak, aki rendszeresen járt hozzánk, ő fényképezett le bennünket. Nagymama kártyázott és sakkozott vele. Észre vettük, hogy habár dióban játszottak, Nagymama mégis sokszor csalt a játékban.

Azután egy másik, egy nagyobb csoportkép került a kezembe. Ezen rajta volt a tolnai intelligencia egy része. Középen terpeszkedett Ollop plébános úr egy szép fonott karosszékekben. Kövéren és vidoran. Mellette a pödrött bajuszú rendőrfőnök, aki nem tudta férjhez adni a lányát, mert az vörös hajú lévén, még erősen festette is magát és túlságosan „adakozó” volt.

Nem is ment addig férjhez, amíg apám össze nem hozta egy elvált barátjával, aki pesti ember lévén, nem ismerte a nő „múltját”.

Körülöttük néhány tanár a feleségükkel, az asszonyok selyemruhákban és feltornyozott frizurákkal, és a Községháza tisztviselői, jegyzői, élen az én Nagypapámmal.

Eltűnődtem a sorsokon. De jó, hogy az ember nem lát a jövőbe!

Utólag fel tudtam idézni, hogy kit hová telepítettek ki, kinek vették el a házat. Tollforgatás helyett hányan jártak kapálni a TSz-be.

A padlás egyszer csak megtelt a régi emberekkel és én ott térdeltem közöttük a láda előtt és eltűnődtem a sorsukon. Láttam a mosolyukat, hallottam a hangjukat, láttam a mozdulataikat. Kísértetek voltak, vagy a ládában bezárt lelkek, akik most kiszabadulva körülvettek, vidám körtáncot lejtettek és akkor ott meg állt az idő felettünk. Ez már egy másik dimenzió, de én hogyan kerültem bele? Vagy már én sem élek?

Egyszer csak egy harsány hang hallatszott:

– Ágnes, mikor jössz már le azzal a szakajtó dióval? Mit csinálsz ott fönn?

A varázslat véget ért. Lecsuktam a láda fedelét és leballagtam a lépcsőn.

Carol Inna

Balanyi Daniella – Neked van lelked?

Figyelem! A következő szöveg aránytalanul és indokolatlanul sok kérdést vet fel. Ha szeretnénk elkerülni egy enyhén tébolyult elme filozofikus kicsapongásait, ugorjuk át.

Az antropofózia szerint a lélek egy olyan lény megjelölése, amely belső átélésre képes.

Érdeemes szánni pár percet ennek a megértésére. Ugyanis ahány ember, annyiféle értelmezés lehetséges. De vajon mit jelent ez?

Egészen sokszor használjuk mindennapjaink során a lélek kifejezést. Van-e lelke annak az illetőnek, aki egyesek szemében megbocsáthatatlannak tűnő bűnt követ el? Van, csak rémesen deformálódott? Nincs? Legyen bármelyik is a válasz, ez mennyiben az ő hibája? Ez mennyiben bárkinek a hibája? Ki dönti el?

Csak, hogy egy sokak szemében abszolút tabu témát említsek: milyen lelke van például egy pedofilnak – már persze, ha feltételezzük, hogy egyáltalán van neki? Elgondolkoztató, hogy a társadalom szinte egyöntetűen mélyen megveti ezt a – hozzáteszem, elvileg nem is olyan kicsi – közösséget. Közismert az is, hogy még a börtönhierarchiában is az abszolút legalsó szinten állnak, mondhatnánk ők testesítik meg a „söpredék söpredékét”. De vajon mire fel? Hát tehet az a szerencsétlen arról, hogy kislányok, esetleg kisiújk hozzák lázba? Nem konkrét bántalmazásról beszélek, az már egészen más kategóriába esik, hanem ártalmatlan érzésekről, gondolatokról. Arról, hogy valakit így programoztak, másokat meg úgy.

A gondolatait az ember nem tudja féken tartani. Amíg mindezt a helyén is tudja kezelni, addig nincs gond. Ha meg kezdenek kicsúszni a dolgok a kezünk közül, akkor segítséget kell kérni. Ez nem szégyen, sőt. Sőt!

Na de eltértünk a tárgytól. Szóval milyen lelke van egy „rossz” embernek és milyen egy „jónak”? Na és vajon lehet-e dolgozni a lelkünkön, formálni azt? Vagy azt, akinek nincs egyáltalán lelke vagy teljes mértékben deformálódott sújtsuk valamiféle szankcióval? Jobb lesz az valakinek? Nyugodtabban fogunk tőle aludni?

Nálam sincs a bölcsek köve, hogy mindezen kérdésekre választ adjak. Vannak kérdések, amelyek létjogosultságát éppen a megválaszolhatatlanságuk igazolja. Ugyanakkor ne féljünk feltenni ezeket, akár csak magunknak. Annak a bizonyos léleknek a finom rezdülései ugyanis választ adnak – még a megválaszolhatatlanra is.

Balanyi Daniella

Agota Sandorfy – Léleksors

Anyja éles hangja ostorként csapott le rá, amint kimászott a kiságyból:

– A lélekmelegítőt el ne felejtse felvenni! – de ezt a felfelé szálló, göthös kis lélek már aligha hallotta.

– Ami színtelen, szagtalan, alaktalan és megfoghatatlan, azt hogy lehet felmelegíteni? – tündődött Abe futólag.

Semmi perc alatt zsúfolt váróban találta magát, ami akár orvosi rendelő is lehetne. Bizonyos értelemben az is volt. Itt találkoztak a felszabadult lelkek, el kellett dönteniük, hogyan tovább? Két lehetőség kínálkozott: rögtön visszafordulni vagy jól meggondolva új testet választani.

Az emberformákból álló csoport lassacskán szétlazult egy ködszerű közege, majd egymásba fonódva kavargottak, mint a légáramlatok. Igyekeztek megismerni egymás érzéseit, kitapasztalni, milyen életet válasszanak, ahol a legtöbb újat tanulhatnak. Abe is begyűjtötte azokat a benyomásokat, amiket szeretne átélni, hogy gyorsabban haladjon a cél, a tökéletesség felé. Kissé csalódott, mert egyik sorstársa sem volt elég szélsőséges életű: se negatív, se pozitív értelemben. Ő pedig valami különlegesre vágyott, mert elege volt a közepszerűségéből.

Örömmel hagyta maga mögött azt a kis nyomorúságos, banális életkezdeményt! Másra számított. Apjául kiszemelt egy jóképű, intelligens fiatalembert, aki a háborúban akár hősként szerepelhetne. Erre kiderült, olyan gyáva, hogy kiharcolta a felmentését! Anyja sem bizonyult megfelelőnek, eltúrte hogy a szülei rábeszéljék; ne tervezzenek több gyermeket. Pedig Abe nagy családról, sok testvéréről álmodott. Azt gondolta, akkor több esélye van nagy léptekkel fejlődni. Ehelyett még a féltestvérét is a nagyszülőknél hagyták! Valakinek észre kell téríteni az ilyen gyenge embereket, és ki más lenne erre a legalkalmasabb, mint ő, Abe? Szempillantás alatt készen volt a jövőterve: minden eddigi tudását beveti, hogy kihozza ezekből a szülőkből a legjobb képességeiket! Vagy ő maga mutat példát, hogyan lehet a semmiből különleges, eredményes életet kovácsolni. Tudta, hogy a szeretet hegyeket is képes elmozgatni. Két szülőt rendbe rázni mégiscsak könnyebben vállalható.

Még hallotta a tiszteletére kongatott lélekkharangot, amikor sebtiben visszakeresztelkedett a kiságyába.

Másnap nagy volt a meglepetés, hogy a kicsi Abe él és mozog! Úgy látszik, a nehezen beszerzett csodaszer, a penicillin megtette a hatását. Anyja előző este szaladt könyörögni érte az árvaházi doktorhoz, mintha érezte volna, hogy ezt a gyermeket érdemes megmenteni.

Az első évek eseménytelenül teltek. Abe első osztálytól kitűnő bizonyítványt hozott. Csak egyszer hívták be a szülőket, amikor elverte azokat az osztálybeli erős, vad fiúkat, akik nem vették emberszámba a lányokat. Abe csak hosszasan biztatásra mondta el az igazat, ami még az igazgatónak is imponált. Közben Apjának is felfelé ívelt a karrierje, olyannyira, hogy úgy döntöttek magukhoz veszik a másik gyermeket.

Abe öröme nem ismert határokat! Kezdetől sülve–főve együtt voltak! Csodásan kiegészítették egymást. Felvette a harcot a lelketlen szomszédokkal, akik falusias beszédéért kicsúfolták Alit. Segített neki behozni a lemaradást. Később karöltve álltak az emberség, igazság, feminizmus mellé.

Ali serdülőkkora óta önkéntes segítőként járja a világot.

Abe rájött, hogy a banális élet is lehet felemelő. Lélekjelenlétének, igazságszeretetének és mindenre kiterjedő önzetlen szeretetének köszönhető, hogy élete kisebb–nagyobb akadályait sikerült legyőznie. Szerette a magas légtérű szobákat, ahol lelke kedvére szárnyalhatott, a falakat kedvenc képeivel és könyvespolcokkal rakhatta tele. Miután halálukig ápolta szerető szüleit, nagycsaládos dédmamaként, írásra adta a fejét. Nyugodt lelkiismerettel néz a következő válaszut elé. “Riches and Fame” (a gazdagság és a hírnév) sosem vonzotta, neki elég, ha néhányan erőt, vigaszt merítenek léleksimogató munkáiból.

Agota Sandorfy

Tartalom

Zentay László – Kérlek, nyissatok kaput!	1
Wekker Anita – Vanda	7
E. V. Seymour – Karácsonyi piknik	12
Töpsz Lívia – Látogató	16
Oláh Gyöngyi Leonida – Beni megérkezik	20
Nagy–Rakita Melinda: Palackposta (Lelkek találkozása).....	21
Menyhártné Zana Éva: Casanova.....	26
Lupán Ágnes – Lélekkvers	29
Lucza Mónika – Aanjay és az öreg teknős.....	34
Lesták Zsuzsa – A lelkem ösvényén haladva	37
Ládi Zsuzsa – A karácsonyfaárus	39
Kolonics Zoltán – Lélek.....	44
Kolonics Zoltán – Lélek – Találkozás önmagammal	45
Kiss Zita – Az antik állótükör titka	47
Hunka Zenta – Aki vagyunk még... ..	50
Palotai H. Zsófia – Ramóna	52
Gyarmati Magdolna – Farkas a tetőn.....	62
Gacov Katalin – Érettségi	65
Földi Marcsi – Péntek.....	67
Földi Marcsi – A lélek útja	71
Farkas Szilvia – Ajtók	73
Engi Zsuzsanna - Lélekszivárvány	76

Dobos Márta – Lélek–jelenlét	84
Carol Inna – Keringő a diók között	87
Balanyi Daniella – Neked van lelked?	90
Agota Sandorfy – Léleksors.....	92
A Minervában publikáló írók.....	96
Impresszum:.....	96

A Minerva egyes számaint bátran továbbküldheted ismerőseidnek, de csakis ingyenesen!

Kereskedelmi forgalomba hozni szigorúan tilos!

Jogsértő tevékenység tapasztalása esetén elővesszük jogászunk elérhetőségét és nem félünk használni.

A következő szám megjelenése várhatóan következő hónap közepén lesz.

A Minervában publikáló írók

<http://www.minervacapitoliuma.hu/iroink>

Itt találod bemutatkozásukat, fotójukat, és a weboldalaik elérhetőségét.

Ha egy ismerősödtől kaptad meg ezt a számot, akkor itt kérheted el a többbit:

<http://www.minervacapitoliuma.hu/itt-kerd-el/>

Impresszum:

Kiadó: HősNők Kiadó Bt.

Felelős szerkesztő: Vidi Rita

A Minerva Capitoliuma az 1999. évi LXXVI. – a szerzői jogokról szóló – törvény, és a Ptk. hatálya alá tartozik.

A Minervában olvasható írásokat sem részleteiben, sem egészben nem engedélyezzük tovább közölni, idézni. Az írások továbbközlésére kizárólag az írók – mindenki a saját írására értve – jogosultak.